

Bir Ömre Kaç Kötü Adam Rolü Sığar?

Gelecekte işleneceği varsayılan suçlar ya da yapılması beklenen hatalar için insanın bitmeyen özürler dilemesi ya da kesintisiz sorgulanmayı gerektiren koşullarda yaşamak... bu çok ağır olsa gerek. Böyle yaşamaktansa Nasreddin Hoca'nın testisini baştan kırmak daha uygun bir tutum mudur?

Peki ya bir kişinin değişken özü ile uzaktan yakından bir ilişkisi olmayan karakterlere gün be gün bürünme, farklı rollere girme zorunluluğu? Gogol'un "Ölü Canlar"ı için kurguladığı anti

kahraman Çiçikov olmak, Çiçikovaştırılmak, öykülerin muhtelifliğinde bir kötü adam rolünden diğerine savrulmak? Kuşkusuz olağanüstü meşakkatli bir durum. Çünkü bu, sosyal yaşamınız dilediğiniz gibi şekillendiremediğiniz, dış etmenlerle belirlenen bir hal almış demektir.

Bir insanın ömrüne kaç kötü adam rolü sığdırıldığı sorgulandığında, gönülsüz anti kahramanlığın, potansiyel suçluluğun envanteri çıkarıldığında nasıl bir manzara ile karşı karşıya ka-

lınırdı? Belki de yeni yüzyılda, Alman coğrafyasında şöyle gelişigüzel bir sıralama ile:

11 Eylül saldırılarının ardından potansiyel bir kökten dinci, teröre hazır uyuyan bir hücre:

2001'de alışverişte, tramvayda, okulda "kara kafalı"lara karşı bakışlar nasıl değişti anımsamak gerekir. Ya tren garlarındaki anonslar? "Güvenlik nedeniyle çanta ve bavullarınızı yanınızdan ayırmayınız". Bir de şu çağrı: "Üniversitenizde son dönemde kılık kıyafetinde,

hal ve davranışlarında değişiklik olduğunu farkettiğiniz şahıslar varsa bunları güvenlik birimlerine bildiriniz".

Ataerkil toplum düzenine göre şekillenmiş, şiddete ve töre cinayetine meyilli bir maço erkek:

Paşa gibi yetiştirildiği düşüncesiyle okullarda erkek öğrencilere önyargılı davranan, onları ayrımcılığa tabi tutan öğretmenler türemiş miydi?

Devamı 2. sayfada ▶

"Eğitim Haklarının Genişletilmesi" Projesi

İnsanlık için sıradışı demokratik bir deneyim

BİRİNCİ BASIN BİLDİRİSİ
PoliTeknik

Son olarak size bir anı anlatmak istiyoruz. IHEB'nin 26. maddesini değiştirme fikri oluştuğunda, bu fikri yakın çevremizle paylaştık; arkadaşlarımızdan biri şunu söyledi: "Evet, o madde değiştirilebilir, ama ancak büyük bir savaşın ardından!". Her an herşey bitebilir ve herşey ve herkes yeniden bu noktadan, bizim şu an bulunduğumuz noktadan başlamak, tekrar yola koyulmak zorunda kalabilir. İnsanlık her halükarda, insan haklarını büyük bir yıkımdan sonra mı, yoksa öncesinde, bilinçli bir faaliyetle, özgür iradesine dayanarak mı kalıcı olarak benimseteceğini yaşayarak deneyimleyecek.

SAYFA 3

Covid-19 Pandemisi Sırasında Eğitime Katılım

(Eğitim Mağduriteyi)

Carolin Butterwegge ve Christoph Butterwegge

Ebeveynler ve öğrenciler için evde ders uygulaması farklı şeyler ifade ediyordu. Örneğin çoğu sosyoekonomik dezavantajlı, zor koşullarda yaşayan öğrencilerin devam ettiği okullar vardı. Bu okullarda bazı öğretmenler, öğrencilerin evinde olduğunu varsaydıkları donanım eksikliği ve/ya da okul kültüründe yaygın olan ve dezavantajlı öğrencilerin dijital yetenekleri açısından eksiklerine odaklı perspektif nedeniyle, çoğunlukla mağdur durumdaki öğrencileri için uzaktan eğitim vermeyi başlangıçta akıllarından dahi geçirmediler. Kısıtlamalar sırasında bütün öğrencilerle ya da aileleriyle iletişim kurmaya çalışan bazı öğretmenler kısa sürede olanaklarının sınırına dayandı.

SAYFA 5

Kimlik Politikaları - Büyük bir Yanlış Anlaşılma

Georg Auernheimer

Kadınların ya da siyahilerin, genel olarak ırksallaştırılmış grupların eşit ücret, iş koşulları ve iş piyasasına eşit erişim için verdikleri savaşım burjuva devriminin ötesine geçiyor. Kadın hareketinin en azından bir akımı, sermayenin kadını geçmişte geleneksel tarzda değersizleştirmesinin, onun işgücünü daha çok sömürmeye yaradığını açıkla görmüştü ve kadının yerine getirdiği ev işlerinin sermayenin yeniden üretimi için uzun süre varoluşsal bir önem arz ettiğini anlamıştı. Dolayısıyla kimlik politikası daima bir sosyal politikaydı ve bu açıdan da sisteme eleştirel bir konumdaydı. Ama ilkece onunla çelişmez.

SAYFA 6-7

Avrupa'nın lokomotifinde bir seçim ve "Türkçeli toplumun" açmazı

Osman Çıtsay

Hareketsiz, gelecek umudu olmayan, kendisine bir gelecek yaratmayı düşünemeyen, içinden çıktığı dili koruyamayan, bir bitki suskunluğuna dönüşen halklardan, dillerden, göçmenlerden beklenen şey, Almanya'da da yaşanıyor: Siyaset sahnesinde tehlikeli, yani bu toplumsal düzeni -sermaye tahayyüllerini aşan bir rol oynamaktan kaçıyorlar. Çoğunluk toplumundaki uyuşukluğu, daha da geriden alarak yeniden yaşıyorlar. Buradan aydın çıkmaz. Sorumlu yurttaş çıkmaz. Belki büyük sermayenin posasını çıkaracağı üretici ve fakat etten/kemikten yapılmış robotlar çıkar. Bunların da sandığa ve kendi yaşamlarını eşitlikçi bir doğrultuda değiştirecek programlara/partilere özel bir ilgi göstermeleri beklenemez.

SAYFA 12

1. sayfadan devam... ▶

Bir Ömre Kaç Kötü Adam Rolü Sığar?

Toplumla bütünleşmek istemeyen, entegrasyon özürü bir kimse:

Yüzme dersleri kapsamında yaşanan sorunların sağ popülist emellerle kamuyu oluşturmak için suistimal edilmesi.

Geri kültürü ile çağdaş Alman kültürüne uyum sağlaması mümkün olmayan bir yabancı: “Johann Sebastian Bach’ın torunları ile diğerleri bir olabilir mi hiç?”*

Varlıklı olduğunda haksız kazanç sağlamış bir suçlu:

Berlin’deki Lübnanlı aile klanlarının ya da Roman ailelerin düzenli aralıklarla başına servis edilmesi.

Yoksul olduğunda haksız yere sosyal yardım almış bir dolandırıcı:

Hartz IV’ten yararlanan ve buna rağmen çok rahat bir yaşam sürdükleri iddia edilenlerin konuşturıldığı röportajlar.

Çöpünü ayırmayan bir çevre düşmanı, kör bıçakla kurban kesen bir hayvan hakları karşıtı:

Özellikle iklim politikalarınca planlanan vergilerin dayatılması sırasında bu bağlamda yeni suçlamalar türeyecektir mutlaka.

Ve nihayet, Korona aşısına karşı çıkan ve halk sağlığını tehlikeye atan bir halk düşmanı:

Bu gruba dahil olanlar için yeni kötü adam öyküsü yazıldı ve gösterime girdi. Basında sergilenen resimlerin envai çeşidiyle muhatabız.

Son örnek yerli yabancı ayrımı içermediğinden, belki de iki taraf arasında bir kader birliğine işaret edebilir, tabii olumsuz anlamda. Eski Doğu Almanya’dan gelenlere neler atfedildiğini de anımsayabiliriz: “Muz için ülkesini satanlar”. En azından sorunun göçmenlik ya da yabancılıkla sınırlı kalmadığına işaret etmiş oluyoruz bu noktada.

İYİ AMA ALMAN EGEMENLİK SINIRLARI İÇERİSİNDE BU KESİMDEN BAŞKA KİMİN POTANSİYEL ÇİÇİKOV OLMASI BEKLENİYORDU Kİ?

Soruyu tekrarlıyoruz: Bir insan ömrüne daha kaç kötü adam rolü sığdırabilir? Bu kadar kötülüğü yapmak için yeterince zaman var mıdır? Bir kişi bu denli kriminal potansiyele sahip olabilir mi? Hayır, çünkü söz konusu sıralama gerçekten de bir insanın bir ömrü sığdıramayacağı kadar çok “birikim” gerektiriyor. Hedefte tüm bir topluluk olduğu için zan altındakilerin kişisel ölçekte her ithamdan etkilendikleri unutulmamalı.

Olmadıkları karakterlere bürünmek

zorunda kalanları daha neler bekliyor? Yanıtını güncel ve bir sonraki toplumsal krizde arayabileceğimiz bir soru. En savunmasız kesimin bu denli çok ithamla karşı karşıya bırakılması tesadüf değil. Her krizde hiyerarşik yapı olduğu gibi kalıyor. Ekonomik, politik ve sosyal fay hatlarının daha şiddetli kırılması büyük ölçekte hissedilir hale geldiğinde, suçlanan kesim üzerindeki baskı daha da artıyor. Kötü adam olmakla sayısız kez itham edilenler yarın bir bahane ile tekrar hedef tahtasına oturarak yeni “özelliklere” kavuşacak.

İyi ama Alman egemenlik sınırları içerisinde bu kesimden başka kimin potansiyel Çiçikov olması bekleniyordu ki? Yöneticiler ve seçkinler kendi kendilerini mi yargılasın veya cezaya mı tabi tutsun? Beyhude bir bekleyiş. Diğerlerini bir ömür boyunca sayısız zan altında bırakanların dünyasında yaşadığımızdan, bu yazıyı yarının “kötü adam”larına atfetmek yanlış olmayacaktır.

* Thilo Sarrazin 2010’da Almanya Kendini Yok Ediyor adlı kitabını yayımlamıştır. Kitabın basına tanıtım toplantısında konuşan Necla Kelek, Sarrazin’in zekânın kalıtsallığına dair tezini Johann Sebastian Bach örneğini vererek desteklemiştir. Bkz: <https://taz.de/1390028/>.

www.politechnik.de

PoliTeknik

Posta adresi:

Politechnik

Postfach 25 03 48

40092 Düsseldorf

info@politechnik.de

İÇİNDEKİLER

1.-2. Sayfa

PoliTeknik

Bir Ömre Kaç Kötü Adam Rolü Sığar?

3. Sayfa

PoliTeknik

ULUSLARARASI EĞİTİM HAKLARININ

GENİŞLETİLMESİ PROJESİ

Birinci Basın Bildirisi

4. Sayfa

Safter Çınar

Pandemi ve Federal seçim koşullarında

Türkiye kökenlilerin dinamizmi ya da

durağanlığı

5. Sayfa

Carolin Butterwegge ve

Christoph Butterwegge

Covid-19 Pandemisi Sırasında Eğitime Katılım

(Eğitim Mağduriteyi)

6.-7. Sayfa

Georg Auernheimer

Kimlik Politikaları - Büyük bir Yanlış Anlaşılma

7. Sayfa

Dilara Kelek

Pandemi döneminde eğitim ve öğretim

konusunda düşüncelerim, deneyimlerim,

gözlemlediklerim, eleştirilerim ve önerilerim

8.-9. Sayfa

Dünya Genelinden Görüşlerle Öğrencilerin

Pandemi Deneyimleri - II

Almanya’dan Örnekler

- Derya Yağmur

- Büşra Gökçel

- Neriman Bozacı

- Havanur Tüfekçi

10. Sayfa

Dr. Wolfgang Bittner

ABD’nin Almanya Üzerindeki Nüfuzu

11. Sayfa

Marius Melzer

Dijitalleşme ve İnternet Demokratikleştirici

bir Etkiye mi Sahip?

12. Sayfa

Osman Çutsay

Avrupa’nın lokomotifinde bir seçim ve

“Türkçeli toplumun” açmazı

13. Sayfa

Christian Filko

Tek Taraflı bir Süreci olarak Entegrasyon mu?

Avusturya Tarih Dersi Kitaplarında Entegrasyonun Sunuluşu

14. - 15. Sayfa

Wolf-D. Bukow

Risk Toplumu - Aşılması Gereken Son

Derece Güncel bir Zorluk

15. Sayfa

Gizem Uyanık

Korona Virüs ve Eğitim

16. Sayfa

PoliTeknik

Uluslararası dergiler

- PoliTeknik International

- PoliTeknik Español

- PoliTeknik Português

KÜNYE | IMPRESSUM

PoliTeknik

Türkçe Gazete

Türkische Zeitung

Quartalsweise

Üç ayda bir

Unentgeltlich

Ücretsiz

ISSN 2198-8706

Herausgeber/

Yayımlayan Kurum:

Verein für Allseitige Bildung e.V.

(Çökyönlü Eğitim Derneği)

Visdp | Chefredakteur/

Genel Yayın Yönetmeni:

Zeynel Korkmaz

Postanschrift/Posta adresi:

Postfach 25 03 48

40092 Düsseldorf

Webseite/İnternet adresi:

www.politechnik.de

Kontakt/ İletişim

info@politechnik.de

Druck/ Baskı:

Hürriyet A.Ş.

Zweigniederlassung Deutschland

An der Brücke 20-22

64546 Mörfelden Walldorf

Gestaltung/Grafik Tasarım

Atelier Grafik & Illustration

Ömer Yapraklı

Safer Çınar

Pandemi ve federal seçim koşullarında Türkiye kökenlilerin dinamizmi ya da durağanlığı

Federal Almanya'da yaklaşık üç milyon Türkiye kökenli insan yaşamakta olup bunların yarısı Alman vatandaşlarıdır. Gene bunların %50'si Almanya doğumludur. Almanya'da yaşayan Türkiye kökenli insanların %78'i en az 20 yıldır bu ülkede ikamet etmekte olup ortalama ikamet süresi 29,4 yıldır.

Bu sayılara bakıldığında Türkiye kökenlilerin Federal Almanya iç politikasına ilgileri ve etkileri yeterli gözüküyor. Kuşkusuz bunun değişik nedenleri vardır, en başta gelen nedenler şöyle özetlenebilir:

Özellikle genç kuşaklar Federal Almanya toplumunun her alanında başarılar göstermekte ve toplumda yer tutmaktadırlar. Buna rağmen egemen kesimlerin ve medyanın bir bölümü "uyum sağladılar mı, uyum istiyorlar mı?", "hep kendi aralarında mı yaşamak istiyorlar?", "yasalara uyuyorlar mı?" ve benzeri (bazen ırkçı boyutlar alan) dışlayıcı tartışmaları sürdürmektedir. Bunun tepkisi sonucu Türkiye kökenli insanların bir bölümü çoğunluk toplumundan soğumakta ve bu toplumdaki (diğer) gelişmelere ilgi göstermemektedir.

İçinde yaşanan toplumdaki gelişmelere ilgi duymak katılım ve seçim hakları ile de ilgilidir. Alman vatandaşlığına geçişin giderek zorlaştırılması (ve çifte vatandaşlığın reddi), yüzbinlerce Türkiye kökenli insanın yerel seçim hakkından bile yoksun bırakılması çoğunluk toplumunun göçmen kökenlileri hâlâ toplumun eşit parçası olarak kabul etmemelerinin göstergesi olarak algılanmaktadır.

Bu iki nedene Türkiye'deki (son yıllarda giderek gerginleşen) gelişmeler/çatışmaların buraya yansımaları da eklenince politik ilgi alanı Türkiye'ye yönelmektedir.

Genç kuşakların bir kısmı da (yalnızca) Federal Almanya parti ve örgütlerinde çalışmayı yeğlemektedir ki bunda belli bir haklılık payı da vardır.

Türkiye kökenlilerin kurdukları örgütlerin çok kez birleştirici değil ayrıştırıcı konuları/hususları öne çıkarmaları nedeni ile Almanya politikasını etkileyici tek bir güç/eylemsellik ortaya çıkamamaktadır. Bu genel sorun Türkiye'deki gelişmeler sürecinde daha da ayrıştırıcı konuma dönüşmüştür. Yurt dışında ikamet eden Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının Türkiye'deki cumhurbaşkanlığı ve TBMM seçimlerinde oy kullanabilmeleri, bu bağlamda

Deutscher Michel bir Alman otosteryoptir.

Bu görsel, 60 yılda Türklerin ne derece Alman görünümüne özümstediklerine atıfta bulunmaktadır.

Türkiye dışında seçim toplantıları/mitingleri düzenlenmesi de bu gelişmeye etken olmuştur.

24 Haziran 2018 Cumhurbaşkanlığı ve 27. Dönem Milletvekili Genel Seçim-

tif Listeden (bugünkü Yeşiller Partisi) Berlin Parlamentosuna giren Sevim Çelebi-Gottschlich idi. Türkiye kökenlilerin ağırlıklı olarak Federal Almanya'da politik partilerde aktif olmaları ise 90'lı yıllarda başladı. O yıllarda tartış-

KUŞKUSUZ TÜM PARTİLER ARASINDA GÖÇMEN KÖKENLİ İNSANLARIN HAKLARINI EN AZ ELE ALAN PARTİLER CDU/CSU İDİ.

lerinde Türkiye dışında 1 milyon 443 bin 585 Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı seçmenle en fazla kayıtlı seçmene ev sahipliği yapan Almanya'da oy kullanım oranı 717 bin 992 oyla yüzde 49,74'e ulaşmıştı.

Federal Almanya'da ilk göçmen kökenli milletvekili 1987 yılında Alterna-

ma konusu olan bir husus göçmen kökenlilerin "hangi partilerde aktif olmaları" konusu idi. Özellikle CDU/CSU'da aktif olanlara karşı eleştiriler yoğundu, gerekçe olarak bu partilerin (o zamanki kavram ile) "Yabancılar Politikası" gösterilmekte idi.

Kuşkusuz tüm partiler arasında göçmen kökenli insanların haklarını

en az ele alan partiler CDU/CSU idi. Öte yandan bir partiye bakışı yalnızca "göçmenlik perspektifine" bağlamanın da yeterli olmadığını (benim gibi) savunanlar da vardı. Nitekim F. Almanya'ya yerleşmişlik algısının artması ile insanlar buldukları (diğer) toplumsal/ekonomik konuma göre politik tercih yapmaya başladılar, örneğin işletme/işyeri açanlar çalışma saatleri/dükkan açılış saatleri, ticari vergiler gibi nedenlerle CDU/CSU veya FDP'ye yakınlık duymaya başladılar. Bu bağlamda partilerin Türkiye'deki gelişmelere bakışı da partilere yaklaşımda ve oy kullanmada önemli ölçüde etken oldu.

İdealist bir bakış ile federal ve eyalet parlamentolarındaki Türkiye kökenli milletvekillerinin bazı "asgari müşterekler" etrafında birleşip bunları partilerine kabul ettirmeleri istenebilir. Ancak bu gerçekçi gözükmemektedir. Parlamentolardaki Türkiye kökenli milletvekilleri genelde -kendilerine ters düşse de - partilerinin göçmen haklarını kısıtlayıcı kararlarına (örneğin, aile birleşiminin, vatandaşlığa geçişin zorlaştırılması gibi) katılmak zorunda kalmaktadırlar.

Bu dönem gerçekleşecek seçimlerde demokratik partilerin listelerinde gerek federal düzeyde gerekse seçim yapılacak eyaletler düzeyinde listelerde ve doğrudan adaylıklarda göçmen kökenli/özellikle Türkiye kökenli aday sayısında geçen dönemlere göre görülür bir artış gözlemlenmektedir ki bu 4'üncü tezi destekler bir gelişmedir - ancak bu adayların seçilebilecek sırada/veya bölgede aday gösterilip gösterilmediği farklılık göstermektedir.

Türkiye kökenlilerin F. Almanya'daki politikaya ağırlık veren kuruluşları geçmişte seçim süreçlerinde aktif olmakta idiler, örneğin: partilerin liste başı adayları ile, gene partilerin Türkiye kökenli adayları ile açık oturumlar düzenlenmesi, partilere belli istemler göndererek yanıtların yayınlanması (Wahlprüfsteine), bildiri dağıtarak seçimlere katılma çağrısında bulunulması, sokakta oy hakkı olmamasını protesto etmek için "sembolik seçim" düzenlenmesi gibi. Ancak, Pandemi koşullarında bu tür faaliyetler haliyle sınırlı kalmak durumundadır.

Çeviri: PoliTeknik

Carolin Butterwegge | Christoph Butterwegge

Covid-19 Pandemisi Sırasında Eğitime Katılım (Eğitim Mağduriteyi)

Covid-19 pandemisi ile birlikte temasın kısıtlanması, ebeveynlerin evden çalışması ve de çocuk yuvası ve okulların kapatılması, aile yaşamının, ama ayrıca çocukluk çağının köklü değişimine yol açtı. Çocuk gündüz bakım evleri ve kreşler Mart 2020'de haftalarca kapatıldı. Aslında çocuk yuvaları kısmen acil bakım görevlerini yerine getirmeye devam etti, ancak bunlar özellikle kritik öneme sahip altyapının işler durumda tutulması için önemli olan mesleklerde çalışan ebeveynlerin çocuklarına hizmet verdi.

Kısıtlama koşulları ailelerin (büyük anne-babalar dahil), çocuk ve gençlerin çoğu için oldukça sıkıntılıydı. Başta gelir kaybına ilişkin adımların ve ebeveynlerin, çocuk bakımı ile evde derse katılmakla el ele yürüyen evden çalışmasına dair düzenlemelerin eksik kalması nedeniyle, katı temas yasağı, kapalı çocuk parkları ve top sahaları ve boş zamanın değerlendirildiği alanlar ve de kamusal yaşamın geniş ölçüde durması yüzünden, hazırlıksız gerçekleşen çocuk yuvası ve okul kapatmaları onları kendi hallerine bıraktı ve onların dört duvar arasına sıkışmasına neden oldu.

Bu açıdan pandemi genç insanlar üzerinde oldukça kutuplaştırıcı bir etki bırakıyor: Telefon ve bilgisayar gibi dijital cihazları ve WLAN bağlantısı olmayan çocuk ve gençler geride kaldı ve sosyal dışlanmayla karşılaştı, iyi bir teknik donanıma ve internet bağlantısına sahip çocuklar sık sık gerçeklikle bağın kolayca yitirildiği sanal bir dünyaya çekildi.

Ebeveynler ve öğrenciler için evde ders uygulaması farklı şeyler ifade ediyordu. Örneğin çoğu sosyoekonomik dezavantajlı, zor koşullarda yaşayan öğrencilerin devam ettiği okullar vardı. Bu okullarda bazı öğretmenler, öğrencilerin evinde olduğunu varsaydıkları donanım eksikliği ve/ya da okul kültüründe yaygın olan ve dezavantajlı öğrencilerin dijital yetenekleri açısından eksiklerine odaklı perspektif nedeniyle, çoğunlukla mağdur durumdaki öğrencileri için uzaktan eğitim vermeyi başlangıçta akıllarından dahi geçirmediler. Kısıtlamalar sırasında bütün öğrencilerle ya da aileleriyle iletişim kurmaya çalışan bazı öğretmenler kısa sürede olanaklarının sınırına dayandı. Ders materyallerinin posta yoluyla ya da getir götür hizmetleriyle hafta başında gönderilmesi olayı, ne ödevin yapılması sırasındaki öğrencilerin geri bildirimiminin, ne de öğretmenlerin öğrencilerle arasındaki sosyal alışverişin yerini tutmuyordu, örneğin çocuğun esenliği ve bu esenliğin tehlikeye girme gibi konulardaki sosyal alışverişleri.

Yapılan ilk kısıtlamada dijital cihaz eksikliği öğrencilerin en büyük sorunu-ydu. Okullar da öğrenmenleriyle birlikte önce uzaktan eğitime odaklanmalı ve onu organize etmeliydi, ama yanı zamanda veri ve güvenlik sağlayan okul platformları birçok yerde henüz mevcut değildi. Alışılmış eğitim arzını okulların kapalı olduğu ortamda sürdürülebilmek başarısı farklılık gösteriyordu ve bu öğrenim gruplarının yaşına, medyadan yararlanma yeterliklerine ve ebeveynlerin sosyoekonomik koşullarına bağlıydı: Okuma ve yazma becerileri

ek bir gereksinim değil, pandemiden kaynaklı bir durum olması ret için gerekçe olarak sunulmuştur. Ama sosyal mahkemelerin aldığı birkaç kararın ardından yazıcı gibi donanımlar da dahil laptop ya da tablet bilgisayarlar, standart ödeneğin karşılamadığı özel gereksinim olarak kabul edilmiştir. Federal İş Ajansı ancak Şubat 2021'de iş merkezlerini bilgilendirerek, yılbaşı baz alınmak suretiyle dijital cihazlar için hak taleplerini geriye dönük kabul etmesi istenmiştir. Evde ders uygulaması için gerekli olması ve okulların bu ihtiyacı

olarak büyümüştür: Ebeveynler Almancaya yeterince egemen olmadığından, çocukları için "vekil öğretmen" olarak devreye giremiyordu. Bu şekilde sosyal dezavantajlı aile ortamlarında yaşayan öğrenci kitlesi aşırı durumlarda tam anlamıyla saf dışı bırakılmış ve pandemiden önce varolan eğitim eşitsizliği sabitleştirilmiştir.

Covid-19 pandemisi sırasında aylarca süren okul kapatmaları çocuk ve gençleri daha sert bir şekilde kendi yaşam ve konut koşullarına geri atmış, bu koşulların eşitsizliği eğitim fırsatlarını olumsuz etkilemiştir. Özellikle de söz konusu çerçevede koşullarda çocuklarına ödevlerinde yardımcı olmak sosyal dezavantajlı aileleri ağır bir sınavdan geçirmiştir. Çünkü elindeki olanaklar gerekli kaynakların gerisinde kalıyordu: Çocuklarla etraflıca ilgilenmek için yeterince boş zaman; gerekli özel dersleri ödemek için mali kaynaklar; iyi ders bilgisi ve pedagojik-didaktik yeterlikler (ders içeriğini kavramak için) eksikti.

Farklı kökendili konuşan aileler ya da iyi Almanca bilgileri olmayan ebeveynler dilsel engeller nedeniyle kendilerini ders ve ödevlerde çocuklarını genelde destekleyecek durumda görmediler. Kökendilleri farklı ailelerden gelen çocukların okulun kapanma dönemlerinde -henüz sağlam olmayan- dilsel becerilerinin oldukça kötüleştiğini öğretmenler anlatıyor. Bu özellikle kısa süre önce göç etmiş sığınmacı çocukları için geçerli ve bu çocuklar genelde Almanca bilgileri olmadan okul sistemine yatay giriş yapanlardan oluşuyor. Onlar genelde Almanca edinimine (gerekli durumlarda Latin yazı dilinde okuma-yazma öğrenimine) odaklı uluslararası sınıflara ya da hazırlık sınıflarına devam etmiştir. Okul ve derste günlük Almanca dil pratiğinin eksik olması Almanca dil yeterliklerinin gerileme nedeni olarak gösteriliyor, çünkü çocuklar tekrar eden kısıtlamalarda neredeyse yalnızca aile ortamında bulunmuş ve orada daha çok kökendillerinde iletişim kurmuşlardır. Okul kapatmaları ve uzaktan eğitim bu şekilde eğitim eşitsizliğinin boyutlarını genişletmiştir.

Dr. Carolin Butterwegge Köln Üniversitesi'nde özel görevlerden sorumlu bir öğretim görevlisidir; Prof. Dr. Christoph Butterwegge aynı üniversitede 1998'den 2016'ya dek siyasal bilimler öğretmiştir. Ağustosta „Kinder der Ungleichheit“ adlı yeni kitapları yayımlanmıştır (Campus Yayınevi, 303 Sayfa).

henüz gelişmemiş ilkökul öğrencilerini uzaktan eğitim sırasında motive etmek ve onları "ileri taşımak" öğretmenler açısından en zoruydu. Bu nedenle okulu bitirme aşamasındaki sınıfların yanı sıra, ilkökullar kısıtlamaların kaldırılması çağrısını ilk dile getirenlerdi. Dar evlerde yaşayan, laptop/notebook ya da tablet bilgisayarı, internet bağlantısı ve yazıcısı bulunmayan, gerekli yeterliklerden yoksun ebeveynlere sahip gençlerin devam ettiği örgün eğitimin üst yaş okul türlerinden gelen haberler, öğretmenlerin bu kesime teması tamamen kaybettiği ve bunun sonucu olarak söz konusu öğrenciler için aslında dersin hiç gerçekleşmediği yönündeydi.

İş merkezleri evde ders gören ve anne babaları işsizlik yardımı Hart IV'ten geçinen çocuklar için dijital cihaz ücretlerini karşılamayı aylarca reddetmiştir. Ortaya çıkan gereksinimin devam eden

karşılayamaması durumunda 350 Avro tutarında ek bir ödeme yapılması onaylanıyordu. Bunun dışında söz konusu parasal yardım kaliteli bir cihaz tedarik etmeye yetecek bir miktar olmamakla kalmamış, sosyal dezavantajlı aileler için varolan başka bir sorunun çözülmesine de yaramamıştır: Yoksul çocukların çoğu kez kendi odası bulunmuyor ve böylece onlar yoğunlaşmayı sağlayacak rahat bir ders ortamına sahip değiller. Evde ders uygulaması maddi açıdan daha donanımlı sınıf arkadaşlarına kıyasla bu çocuklar için fazla yük oluşturuyordu. Bu nedenle uzaktan eğitim, (medya) kamuoyunda zaten "eğitime uzak" olarak değersizleştirilen özellikle bu çocukların öğrenim ile arasındaki mesafenin açılmasına yol açtı. Böylece onların ileriki yaşamlarında birer işlevsel okuma yazma bilmeyen olma tehlikesi artıyor. Göçmen ailelerde mevcut dilsel engeller söz konusu problemi ek

Çeviri: PoliTeknik

Georg Auernheimer

Kimlik Politikaları - Büyük bir Yanlış Anlaşılma

Kimlik politikası en geç Sarah Wagenknecht'in yayımlanan son kitabından bu yana kendinden söz ettiriyor. Peki bu "Kimlik Politikası" ne ifade ediyor? Fazlasıyla şey bunun altında toplanıyor, hem savunucuları hem de onu gereksiz, hatta ücrete bağımlı yaşayanların büyük çoğunluğunun ya da sosyal konumu zayıfların politik çıkarlarını olumsuz etkilediği için rahatsız edici bulanlar tarafından. Ancak önümüze konulan şey artık bir kimlik politikası olmaktan çıktı. Afro saçlı beyaz bir kadının bir mekandan atılmasının neresi politik?¹. Bu suçta cultural appropriation deniliyor.

Yurttaş ve insan olarak eşit hak taleplerinin kabul görmesi için marjinalleştirilmiş grupların verdiği mücadele kimlik politikasının içeriğini oluşturuyordu ve o hâlâ aynı şeyi ifade ediyor. Kimlik politikası temelli hareketlere güncel bir örnek oluşturan "Black lives matter" hareketinde, siyahilerin diğer yurttaşlar gibi ülke içerisinde tehdit edilmeden ve özgürce hareket etmeleri gündemdedir. Bedensel bütünlüğe dair temel hakkın tanınması talep ediliyor. Bu örnek, kimlik politikası çıkışlı taleplerin esasının evrenselliğe dayandığı konusunda kuşkuya yer bırakmaz. O, aydınlanmanın ruhundan çıkmıştır. Fransız Devrimi'nde tanımlanan hakların aynı zamanda siyahi kölelerde özgürlük istemini uyandırması ve aynı hakların kadınlara da tanınması düşüncesinin bir kadının kafasında oluşması tesadüf değil².

Kadınların ya da siyahilerin, genel olarak ırksallaştırılmış grupların eşit ücret, iş koşulları ve iş piyasasına eşit erişim için verdikleri savaşım burjuva devriminin ötesine geçiyor. Kadın hareketinin en azından bir akımı, sermayenin kadını geçmişte geleneksel tarzda değersizleştirmesinin, onun işgücünü daha çok sömürmeye yaradığını açıkla görmüştü ve kadının yerine getirdiği işlerinin sermayenin yeniden üretimi için uzun süre varoluşsal bir önem arz ettiğini anlamıştı. Dolayısıyla kimlik politikası daima bir sosyal politikaydı ve bu açıdan da sisteme eleştirel bir konumdaydı. Ama ilkece onunla çelişmez.

Kimlik politikası özgürlüktür, farklı düzlemlerde vesayete karşı çıkar. Uzun zaman kenara itilmiş ve susturulmuş, tarih anlatımında görünmez kılınmış olan kadınlar, siyasal temsiliyet de dahil salt eşit hakları ve fırsatları talep etmekle kalmıyor, ayrıca kültür ve toplum için verdikleri emeklerin kabul edilmesini de istiyordu, bu nitekim tarih ve dil politikası açısından sonuçlar doğuruyordu. Toplumda şimdiki dek

seçkin olanlar bu noktada anlamlı bir öğrenim sürecinden geçti. Toplumsal cinsiyetin anaakımlaştırılması gibi dilsel yenilikler öğrenme uyarıları sunmuştur, çünkü onlar doğal olan şeyleri devre dışı bırakmış, yeni bir dünya algısı için itkide bulunmuştur. Toplum-

kültürel çevrenin, genetik ön koşulların bizi neye dönüştürdüğü değil, aksine bizim bunlarla ne yaptığımızdır. Sonuçta bu bir kişinin genleri ve kendi sosyalleşmesi karşısında aldığı konumdur. Bir kişinin belli bir kişi olarak görülmeyi istemesi, kendini belli bir kişi

tiğe haklı olarak kimlik politikası adı verilmiştir. Günümüzde ise bu ad altında yürüyen ve her şeyden önce kimlik politikası olarak eleştirilen şeyler, ki bu Francis Fukuyama⁶ örneğinde olduğu gibi genelde sosyal eşitsizliğe karşı koyan "solun" mücadelesini ya da toplumun kendisini böldüğü suçlamasıyla bağlantılıdır, duygulanımların ve ahlaklılığın egemen olduğu, toplumsal açıdan verimsiz karşı karşıya gelişlerdir.

Bu noktada sosyal medya büyük bir rol oynuyor. Kendini zayıf hisseden, birçok şeyi hazmetmek zorunda kalan, artık arkasında bir hareket bulamayan ve yalnızca sanal destekçileri dayanak alan birinin diyalog aramaması, aksine saldırıya geçmesi anlaşılır bir durum.

Bundan sonra bütün mutsuzlukları ve biriken öfkeyi iğrentilerin forumu olan internete dökmek için doğan büyük isteğe karşı koymak zor. Anonim ya da takma adla bunu yapmak daha da kolaylaşıyor. Shitstorm'lar politik öneme sahip fenomenlerdir, ancak siyasal eylem değildirlir.

Ama internetten bağımsız olarak da kimlik politikasına dahil edilen birçok ihtilaf politik içerikli değil. Yazının başında değinilen örneğe dönelim! Mekâna giriş yasağı muhtemelen "burada" kimin sözünün geçerli olduğunu göstermek ihtiyacından doğmuştur yalnızca, ancak siyahilerin rasta saçlarla neyi anlatmaya çalıştıkları hakkında düşünmeye yöneltmez bu ya da bir beyazın bu saç modelini taklidinin kuşkulu bir tasviri mi olduğunu, yoksa olumlu anlamda özdeşleşmeyi mi ifade ettiğini tartışmaya pek de yol açmaz. Hatta bir Müslüman öğrencinin şu çıkışı politik bir eylem değildir. Bu genç kadın öğretmenlerin türban takmasına kuşkuyla yaklaştığını ifade eden bir öğretim görevlisi hakkında haklı kışkırttığı gerekçesiyle suç duyurusunda bulunuyor⁷. Öğrenci böylece türban takma konusunu hukukçulara havale ediyor. Başarı şansını bir kenara bırakalım. O, açtığı dava ile artık kendi grubu için hak talep etmiyor, aksine davalının cezaya çarptırılmasını ve dolayısıyla bir düşüncenin dile getirilmesinin yasaklanmasını amaçlıyor. Öğretim görevlisinin eğitim görüşüne tepki vermek üzere öğrencinin sahip olduğu alternatifler arasından (dersin ardından görüşmek, yazışmalarda tartışmak) ancak doğrudan diğer dinleyicilerin önünde protestoya başvurmak siyasal nitelik taşırdı. Böyle bir durumda tutum sergilemek kolay değil. Ama ancak bu şekilde, küçük de olsa bir dinleyici kesimi üzerinde etkili yaratabilirdi. Belki de bir tartışma ortamı yaratabilirdi. Sonradan duyulan dava

Kaynak: Wikimedia Commons, Annie Kenney and Christabel Pankhurst

sal cinsiyetin anaakımlaştırılması en azından başlangıçta rahatsız eden bir dil uygulamasıydı ve içinde yabancılaştırıcı bir etki barındırıyordu. Dilbilimci Deborah Cameron'a göre ayrımcılığa tabi tutulan grupların farklı adlandırılması ile sözcükler "siyasileştirildi". Cameron'un kanısı dilde Politik Correctness üzerinde düşünülmüş bir konuşma ve yazma şekli oluşmasına katkı sağladı³.

Kimlik politikasının başlıca görünümünden biri, kişinin özkavrayışını diğerlerinin kabul etmesi talebi olmaya devam ediyor, örneğin kadınların erkeklerin beklentilerine boyun eğmek zorunda kalmaması ya da Afro Amerikalıların ve Romanların basmakalıp rollere sabitlenmemeleri. Kendilerine yönelik öztanımlamanın kabul görmesi 1980'lerde özellikle eşcinsel kadın ve erkekler için büyük önem taşıyordu. Hukuksal baskının sonlandırılması talebi bunun bir sonucuydu. Kimlik özkavrayış olarak çevrildiğinde, kişinin kimliğini kabul etme talebi evrensellik ile çelişmez⁴. Nitekim kimlik birçok kişinin iddia ettiği gibi sosyal konumun,

olarak kavraması, modern toplumun evrenselci bir ilkesidir, nitekim bu, kişinin deneyim dünyasının ciddiye alınmasını da içerir.

Ama bir kişiden bu konu üzerine bir diyalog yürütülmesine izin vermesi talep edilebilir. Ve bu noktada cinsel kimlik ya da, son dönemde artık hangi öztanımlamalardan geçiyorsa, "kimlik politikası" için yapılan iletişimsel taciz atışları ve gidilen saflaşmalar birbirinden farklılaşıyor.

Kimlik politikası temelli hareketler kayda değer bir öneme sahip oldukları zamanlarda, kişi gücünü özgürleşme sürecinden alıyordu. Örneğin kadın hareketi sadece üstlenilebilecek bir kimlik sunmuyor, ayrıca her bir kadına özgüven kazandırıyor. Kabul görmek için savaşmak bireysel savaşçıların yapabileceği bir şey değildi. Bu savaş gidimli olarak, genelde karşıt bir kamuoyu da yaratarak, kamuoyu önünde gerçekleştirilir. Kimlik politikasının ön koşullarından biri olumsuz deneyimlerin "bütün bir grubun yaşadığı tipik bir kilit olay olarak yorumlanmasıdır"⁵. Di reniş birlikte sergilenir. Bu siyasal pra

¹ Catherine Newmark 19.9.17 tarihli Zeit gazetesinde böyle yazıyor.

² Olympe de Gouges 1748 bis 1793, bkz. Auernheimer (2020):

Identität und Identitätspolitik. Köln.

³ "Wörter, nichts als Wörter?" kaynak: Das Argument 213 (1996), S.13-24.

⁴ Georg Auernheimer (2020): Identität und Identitätspolitik. Köln.

⁵ Axel Honneth (1998): Kampf um Anerkennung. 2. Aufl. Ffm., S.260.

⁶ Francis Fukuyama (2019): Identität. Wie der Verlust der Würde unsere Demokratie gefährdet. Hamburg.

⁷ <https://www.zdf.de/politik/frontal-21/cancel-culture-wie-die-identitaetspolitik-spaltet-100.html>, 3.5.21 tarihinde incelenmiştir.

olayı bu anlamda yararlı mıydı, bu şüphe götürür.

Haberini okuduğumuz ve kimlik politikası kapsamına giren bazı karşıtlıklarda gizlice kaynak ve pozisyon ya da karakteristik özellikler ve markaların pazarlığının yapıldığı izlenimi doğuyor, bu durum da egemen pazar mantığıyla – eskiden “zamanın ruhu” derlerdi – örtüşüyor. Örneğin Afrika’da sömürgecilik konusu üzerine sunum yapmak üzere çağrılan bir tarihçinin daveti, bir girişimin çabaları sonrası, etkinlik dizisini organize eden Hannover belediyesi tarafından iptal edildi (Frontal 21)⁸. Ona, tarihçinin adı Helmut Bley, bir beyaz adamın Afrika konularında ilkece fikir yürütemeyeceğinin söylendiği belirtiliyor. Bu olayın “intellectual property” ile çağrışımı kendini dayatıyor. Siyahi sosyolog Natasha A. Kelly’nin (Berlin Humboldt Üniversitesi) yorumu: “Bir beyaz adam neden siyahi birinin perspektifini üstlenmek zorunda olsun ki? Çünkü bizim buna erişimimiz yok”. Kelly bu sözlerle bilim sistemine erişimde yeterli fırsatların bulunmamasını kastediyor.

Hollandalı şair Marieke Lucas Rijneveld’e, Joe Biden’in yemin töreninde Amanda Gorman’ın okuduğu “The Hill We Climb” adlı şiirini Hollandacaya çevirmesi görevi verilmişti. Sosyal medyada bu büyük bir tepki topladı. Bunun üzerine Rijneveld görevi iade etti, ama bu duruma bir şiirle yanıt verdi⁹. Protestoların ufku lirik analiz ve yazınsal

⁸ Bkz.: 7. açıklama!

⁹ <https://www.swr.de/swr2/literatur/mit-einem-gedicht-antwortet-marieke-lucas-rijneveld-auf-die-debatte-um-ihre-gorman-uebersetzung-100.html>, 4.5.21 tarihinde incelenmiştir.

çeviri konularını kapsamıyordu. Çoğu zaman olduğu gibi saflığa dayanan, muhtemelen sanal ortamda insanların birbirini coşturmasıyla tırmanan bir öfke burada belirleyici oldu.

Tamame apolitik olan bir suçlama “cultural appropriation”, yani kültürel özümseme. Bu noktada yalnızca rasta saçlarla suçlu duruma düşmekle kalmayabilir. Bizim gibilerden birinin karnavalda kızılderili kostümü giymesi ya da küçükken severek kızılderili kabile reisi rolüne girdiğini belirtmesi

yeterli (Frontal 21). Bu haberlerin ardından sanatçı adı Sound of Thunder olan Münihli bestekâr ve şantör Willy Michl’in konserlerinden birinde henüz “cultural appropriation” diye haykırılmamış olması bir mucizedir. “İsarlı Kızılderili” olarak da bilinen sanatçı on yıllardır tüylü kızılderili başlığıyla dolaşıyor.

Az çok beceriksizce giyilen kızılderili kıyafetleri, yüz yıldır filmler tarafından aktarılan asil vahşi ya da soyguncu kızılderili gürhunun belirsiz resimlerine kıyasla bir sorun oluşturmaz¹⁰. Başlı başına bir film türü oluşturan bu filmler

¹⁰ Hans-Peter Rodenberg (1994): *Der imaginierte Indianer*. Frankfurt/M.

aslında yalnızca eleştirel bir jenerik eşliğinde gösterime girmeli.

Avrupalı kaşiflerin muazzam bir yanılığına dayanan “kızılderili” adı sorunlu bir tanımdır, çünkü kastettiği kesimin öz sınıflandırmasını tamamen es geçiyor. Ama bu ülkede kimseyi rencide edecek bir kullanım değildir bu, çünkü Atlantik’in ötesinde havzalara sıkıştırılmış halk kalıntılarının temsilcilerine burada rastlamak pek nadir. Ancak azınlık üyelerinin olaylardan olası etkilenme boyutu asıl ölçüttür. Ay-

IRKÇI İMGELEMLER DAİMA MUĞLAKTIR, BİR TARAFTA HAYRANLIK, BELKİ DE İYİ NİYETLİ BİR EĞLENCE VE DİĞER TARAFTA TEHDİT ARASINDA GİDİP GELİRLER

rıca sembolik jestleri gereğinden fazla önemsememek gerekiyor. Havzalar politikasının yerlilerden pratikte çoktan almış olduğu haklar, “kızılderili” tanımı ile sadece sembolik düzlemde silinmiş oluyor.

Bu durum N ile başlayan sözcük için farklıdır. Sözcüğün olumsuz yan anlamı Avrupa sömürgeciliğinin silinmez bir mirasıdır. Günümüzde Almanya ve Avrupa’da yaşayan birçok siyahi için bu adlandırma kolay sindirilebilecek türden değildir. Hassasiyetlerine saygı gösterilmelidir. “Neger”in Latince’de niger sözcüğünden gelmesi ve siyah ya da siyahiden başka bir anlam taşımama-

sının burada bir önemi yok. Kurt Tucholsky ya da Erich Kästner gibi aydınlanmış ruhların 1920’lerde bu sözcüğü kullanmış olmaları, günümüzde kullanılmaya devam etmesi için bir gerekçe değildir. O dönemde bu ülkede rencide olabilecek neredeyse hiç siyahi yoktu. Tarihsel açıdan Black Facing’in kınanması da anlaşılır – bu özellikle köleliğin kaldırılmasından sonra siyahilere karşı sürdürülen aşağılayıcı uygulamaları ifade diyor ve Afro Amerikalılar için provokatif bir riyakârlık anlamı taşıyor. Black Facing’i cultural appropriation, yani özümseme ya da istimlak olarak bir kenara atmak tehlikesiz göstermekle birdir. Mistrel Show (beyazların siyah rollerine girdiği şovlar, redaksiyonun notu) olarak adlandırılan programlarda izleyiciye siyahi karikatürler sahnelenmiştir. Avrupa’da mizah dergilerinden tanıdığımız ve belki de karnaval kostümü olarak giymeyi düşündüğümüz aptal, iyi niyetli hizmetçi ya da palyaço figürü bu şovlarda baskın bir figürdü. Ayrıca kafalarımızda tehlikeli, vahşi, yam yam figürü de mevcut. Irkçı imgelemler daima muğlaktır, bir tarafta hayranlık, belki de iyi niyetli bir eğlence ve diğer tarafta tehdit arasında gidip gelirler¹¹. Onların bilincine varılmasını sağlamak pedagojinin görevi. Bu gibi imgeleri aktaran dilsel ve genel kültürel uygulamaların kınanmasını ancak bir kimlik politikası, bir diğer ifadeyle ırkçılık karşıtı bir hareket üstlenebilir.

¹¹ Bkz.: Stuart Hall (1989): *Rassismus in den Medien*. Kaynak.: *Ausgew. Schriften 1*. Hamburg.

Dilara Keleş

Duisburg Essen Üniversitesi Türkistik Bölümü Öğrencisi

Pandemi döneminde eğitim ve öğretim konusunda düşüncelerim, deneyimlerim, gözlemlediklerim, eleştirilerim ve önerilerim.

Korona Virüsü nedeniyle üniversiteler kapatıldığında, ben henüz ikinci sömestr öğrencisiydim. Sadece ilk sömestrim üniversitede geçmiş oldu, yani yaklaşık dört aylık bir zaman. Kendimde eleştirdiğim en büyük sıkıntı kaynağım ve zayıf noktam utangaçlığımdır. Yeni bir ortama girince, hemen herkesle tanışıp yakınlaşamıyorum. İlk başlarda sessizce kenardan izlerim ve sonrasında zamanla alışırım. Bu maalesef üniversitelerin kapanmasıyla daha da kötü oldu benim için, çünkü dört duvar arasında yalnız kalmış, sorularımı ve sorunlarımı başkalarıyla paylaşamayan kendimle baş başa kalmış oldum. Çok zorlandım.

Evde kaldığım ilk sömestr sonundaki sınavların çoğundan geçemeyip derslerden kalmış oldum, çünkü matematik gibi birçok zor derslerdeki sorunlarımı bire bir, yüz yüze konuşup çözebileceğim özel dersler yoktu.

Canlı derslere ilk başlarda katılsam da bir süre sonra, yataktan kalkıp çalışma masama oturmak zor geldi. Birkaç kez tam teferruat ve istekli katılmışım derslere. Sonrasında başta kameramı kapatarak uzaklaştım. Ardından pijamalarımı çıkarmadım ve derse odak-

lanmakta zorluk çektim. Bir süre sonra yataktan bile kalkmayıp derslere oradan katıldım. Bazen ders esnasında uyuya kaldım.

Ne kadar kendime kızsam da bunları engellemeye enerjim yetmedi. Motivasyonum kalmadı, çünkü uzaktan eğitim gittikçe uzadı ve sonu görülmedi.

Yedinci sınıfa giden bir kardeşim var. Okullar da aynı üniversiteler gibi kapanınca o da uzaktan eğitim görmeye başladı. Bir süre sonra okullar açıldı, sonra vaka sayıları artınca tekrar kapandı. En son çareyi okuldaki sistemi değiştirmekte buldular. Her sınıf hafta-

da üç gün okulda ders gördü ve geriye kalan iki gün uzaktan eğitime devam ettiler. Böylelikle öğrencilerin hepsi aynı anda okulda olmayınca daha az temas oldu ve daha az risk oluştu. Okulda maske zorunluluğu zaten baştan beri hep vardı ve hala devam ediyor. Kardeşimin okulunun bu sistemi geliştirmesi beni şaşkınlığa uğrattı. O yaştaki çocuklara

güvenip okulları açıyorlar, ama yetişkin üniversitelileri hâlâ evlerde bırakıyorlar diye anlam veremedim. Şimdi kardeşim yaz tatilinden beri yine eskisi gibi haftanın beş günü gidiyor okula. Ve bizler hâlâ evdeyiz...

Üniversite hayatımın bitmesine sadece bir buçuk yıl kaldı ve ben bazen kendimi odamda, diplomamı online tören ile alırken hayal ediyorum.

Bu pandemi sürecini bizleri evlere mahkûm etmeden, disiplinle ve düzenle geliştirilmiş bir planla, atlatabileceğimize diye düşünüyorum.

DÜNYA GENELİNDEN GÖRÜŞLERLE ÖĞRENCİLERİN PANDEMİ DENEYİMLERİ - II - ALMANYA'DAN ÖRNEKLER -

Büşra Gökçel

Duisburg Essen Üniversitesi, Türkistik Bölümü Öğrencisi

Uzaktan eğitimin yarattığı sorunlar ve bu sorunlarla başa çıkmanın yolları

Geçen sene korona virüsünün aniden hayatımıza girmesiyle birlikte bizlere, birçok okul ve üniversite tarafından 2020 yaz döneminin bizlerden çok emek ve sabır isteyen, olağanüstü bir dönem olacağı söylenmişti. Fakat ne yazık ki öğrenciler “olağanüstü bir dönem” yerine “olağanüstü bir 2020-2021 eğitim-öğretim senesi” geçmek zorunda kalmışlardır. Neredeyse tüm okullar ve üniversiteler eğitimlerini çevrim içi (online) eğitime dönüştürerek, öğrenci ve öğretmen sağlığını korumaya çalışmıştır. Öğrenciler böylelikle eğitimlerini evlerinde Zoom, BigBlueButton veya Moodle aracılığıyla gerçekleştirmiş ve hâlâ da gerçekleştirmektedirler. Kuşkusuz, online eğitimin istenilen yer ve zamanda gerçekleşebilmesi veya ev rahatlığında ders alınabilmesi gibi birçok avantajları vardır. Ancak, öğrencilerin büyük bir çoğunluğunun çevrim içi (online) öğrenimde farklı zorluklar ile karşılaştıklarını ve bu zorlukların, bu “olağanüstü durumu” olduğundan daha da zorlu bir hale getirdiğini de belirtmek gerekir.

Çevrim içi (online) dersler her ne kadar öğrencilerin bilgiye kolay ve hızlı bir şekilde erişebilmelerini sağlasa da, birçok öğrenci bu dönemde teknolojik cihaz eksikliği veya yetersiz İnternet alt yapısı, daha doğrusu yavaş İnternet hızı yüzünden derslere katılmakta zorluk çekmiştir. Verilere göre Almanya, en hızlı İnternet erişimine sahip ülkeler sıralamasında 25. sırada yer almaktadır. Bu, Almanya'nın -diğer ülkelere nazaran- İnternet hızı açısından çok geride olduğu anlamına gelmektedir. Bu durum birçok öğrencinin kesintisiz ve sağlıklı bir şekilde derslere katılmalarını engellemektedir. Ayrıca bu dönemde, birçok öğrencinin uzaktan eğitim için uygun bir dizüstü bilgisayara da sahip olmadıkları ve enstitülerin de yeteri kadar dizüstü bilgisayar veya tablet dağıtma gibi bir faaliyet için gerekli donanımına sahip olmadıkları da ortaya çıkmıştır.

Peki canlı ders sırasında olası bir İnternet veya cihaz problemi yaşanması durumunda öğrencilerin dersi kaçırmaması için ne yapılması gerekir? - Materyallerin erişilebilirliği sağlanmalıdır!

Derste konuşulan konuların ve materyallerin kaydedilip her türlü cihaza indirilebilir (bilgisayar, tablet veya telefonlara) ve İnternetin olmadığı ortamlarda kullanılabilir olmaları gerekir. Böylece öğrencilerin verimli bir dönem geçirebilmeleri sağlanabilir.

Bir diğer sorun ise teknolojiyle aşına olmayan küçük yaşta öğrenciler ve gerekli donanımına sahip olmayan öğretmenlerin, online eğitimin sağladıkları birçok kolaylığa rağmen zorluk çekmeleridir. Das deutsche Schulbarometer tarafından yapılan bir araştırmaya göre, derslerin iyi bir şekilde planlanamamasının ve gerçekleştirilememesinin sebebi teknoloji konusundaki deneyim eksikliğidir. Ne yazık ki pandemi döneminde birçok öğretmen ve genç öğrenci dijital platformları kullanmakta zorluk çekmişlerdir. Burada özellikle belirli bir yaşın üstünde olan öğretmenlerin uzaktan eğitim araçlarını kullanmada, sınıf yönetimi ve zaman yönetiminde yeterli düzeyde olmadıkları gözlemlenmiştir. Bu da bir dönemin neredeyse tamamen verimsiz geçmesine neden olmuştur.

Peki ne yapılmalıdır? - Okullarda dijital eğitim verilmelidir!

Öğretmenlere dijital içerik hazırlama konusunda eğitimler verilmelidir. Öğrenciler ise, her ne kadar İnterneti her gün kullansalar da, PowerPoint, Excel ya da Microsoft Word gibi programların nasıl kullanılacağı gerektiği konusunda eğitim almalıdır.

Bir diğer konu ise online eğitim yüzünden öğrencilerin sosyal hayatlarının kısıtlanmış olmasıdır. Öğrencilerin akrabaları, arkadaşları veya öğretmenleri ile yüz yüze görüşmemeleri ve dersi sınıf ortamında dinleyememeleri, çoğu öğrencide büyük bir motivasyon kaybına neden olmuş ve psikolojik sorunlara yol açmıştır. Saatlerce ekran başında oturan öğrencilerin çoğu, kendilerini bu dönemde evlerinde yalnız ve çaresiz hissetmiştir ve hissetmeye de devam etmektedir. Ayrıca, araştırmalara göre pandemi döneminde, diğer senelere nazaran, daha fazla öğrencinin gelecek kaygısı, korku ve depresyon gibi duygularla mücadele ettikleri ortaya çıkmıştır.

Peki öğrenciler çevrim içi (online) eğitimde depresyon, korku, gelecek kaygısı ve motivasyon eksikliği gibi sorunlarla nasıl başa çıkabilir? - Online eğitimde iletişim ve etkileşim sağlanarak!

Pandemi döneminde derslerin Zoom veya BigBlueButton gibi, öğretmenlerin ve öğrencilerin birbirlerini görebilecekleri veya seslerini duyabilecekleri platformlarda gerçekleştirilmesi gerekmektedir. Öğrencilerin, arkadaşlarına veya öğretmenlerine sorularını yöneltebilecekleri ya da

E-MAIL

Dünya genelinde
Öğrenci Me

İNGİLTERE - HİNDİSTAN - VİETNAM - UGANDA - GÜNEY AFRİKA - TÜRKİYE

sorunlarını paylaşabilecekleri ortamların oluşturulması son derecede önemlidir. Aksi takdirde, sadece okunması gereken metinlerin veya yapılması gereken ödevlerin yüklenmesi, öğrencilerin kendilerini daha çok çaresiz ve tek başına hissetmelerine neden olacaktır.

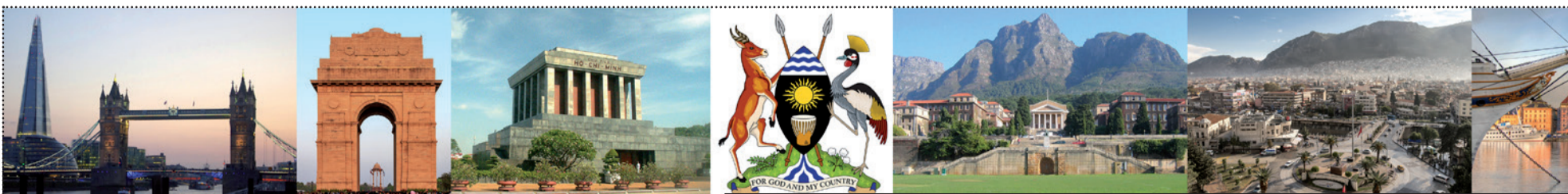
Özetle, Covid-19 nedeniyle birçok ülke eğitimini online eğitime dönüştürmek zorunda kalmıştır. Bu süreç, öğretmenleri ve öğrencileri farklı şekillerde etkilemiştir. Online eğitimin her ne kadar iyi yönleri olsa da, çoğu öğrenci ve öğretmen için birçok sorunu da beraberinde getirmiştir. Cihaz eksikliği, İnternet sorunları, teknolojiyi doğru kullanamama ya da depresyon gibi duygular bu dönemde hem öğrencileri hem de öğretmenleri bir hayli yıpratmıştır. Eğitimin daha ne kadar bu şekilde uzaktan gerçekleşeceği şu an bilinmese de, bu zorlu dönemde her şeyin bir çözümü olduğunu bilmek ve buna göre önlemler almak gerekir.

Derya Yağmur

Duisburg Essen Üniversitesi, Türkistik Bölümü Öğrencisi

Ah be Korona!

Büyüklerimiz 'başta sağlık' dediğinde, of, yine mi bu alışılmış sözler diye düşünüp umursamadık. Ne kendimizin ne de sevdiğimizimizin kıymetini anladık. Gezerdik, tozardık, hiç hastalanmayacak gibi davranırdık. Bir de şimdi hasret kaldığımız üniversite hayatını aksattık. Sanırım, hepimiz yoğun tempolu hayatımızın freninin çekilmesine şaşırıktık. Ne oluyor, ne bitiyor, yoksa dünyanın sonu mu geliyor diye panikleyenleri bile bilirim! Hapşu diye bir ses duyduğunuzda, maskesi var mı diye bakıp, iki metre uzağa gidiyor musunuz? Alışveriş yaparken, ensenize yapışan yaşlı ninelere siz de sinirleniyor musunuz? O halde, pandemi dönemine dahil olanlara selam olsun. Bana sorarsanız, 'iyi oldu bize' dedirtiren bir durumla karşı karşıya kaldık. 'O kadar kişi hayatını kaybetti, 'mutlu mu oluyorsun' demeyin. Kimsenin hasta olup ölmesinden yana değilim elbette. Ancak anlatmak istediğim konu, biraz soluklanıp düşünmeye yönelik. Ben insanları sevmiyorum, hatta tabiri caizse hayvanları daha çok seviyorum. Doğaya verdiğimiz zarar, hayvana verdiğimiz zarar ve hatta kendimize verdiğimiz zararlardan arınmak için, duraksamamız gerekti. İnsanlığın freni çekilmesi gerekti. Bu pandemi, en çok eğitimi zedeledi, çünkü ne kadar çok öğrenen ve eğitilen olursa, bu kalıplaşmış hayattan çıkarak insanlığa destek ve katkıda bulunacaktı. Eğitimi öngören insanlar yetiştikçe olması gerektiği gibi bir düzen gelişecek. Dolayısıyla, olan yine bize oldu. İki dönemdir bir yandan hastalıktan korunmakla, diğer yandan derslerimizi başarıyla bitirmekle geçti. Hangi derse yoğunluk vereceğine şaşırırlardan biri de benim! Bazı zamanlarda, pijamalı hallerimizle dersi dinledik, bazı zamanlarda hocalarımızı yalnız bırakmamak ve derslerin interaktif geçmesi için kameraları açarak ders yaptık. Hocadan hocaya fark var ama dersler ne kadar güzel geçerse geçsin, şu on beş sayfalık ödevler hepimizi çok yoruyor. Hangi birine yetişeceğimizi bilemiyoruz. Örneğin bu dönem, altı ödev yazmak zorunda kaldım. Hatta bir tanesini, tatilde yazmaya başladım. Almanca bölümümden toplam otuz kitap okuyup metinler oluşturmamız gerekti. Bunun üstüne bir de sözlü sınav oldum. Geçen dönemde çoğu arkadaşlarım bazı sınavlarını iptal etmek veya ertelemek zorunda kaldılar, çünkü hocaların beklentileri oldukça yüksekti. Koronanın atlatmadığı bir konu da, bu asırlarca süren performans baskısı. Ne kadar hayat durdu ve yavaşladı desem de, hayatta kalmak için mücadele etmek zorunda kaldık. Çoğu kişi işinden oldu, çoğu kişi devletten yardıma muhtaç kaldı. Çok zor bir süreçten geçtiğimiz farkındayım ama bu durum da el birliğiyle, önlemler alarak atlatılacağından eminim. Kısacası bu devirde, 'asla' olmaz dedikten bir durum ile karşılaştık. Birinci, ikinci, üçüncü dalga derken bir de varyantlarla dolu dördüncü dalgayı geçiriyoruz. Rektöre göre gelecek dönem, normal ders akışına geçeceğiz. Dördüncü dalganın içindeyken nasıl olacak, o da muamma. Aşı olan kişilerin oranına bağlı diyorlar fakat olmayanlara şimdiden toplum baskısı yapıyor, o da ayrı bir saçmalık, neyse. Ah be Korona! Deprem gibi sarstın hayatımızı. Kendine esir aldın bizleri.

inden ktupları

YİYE - İSVEÇ - EKVADOR - PERU - MADAGASKAR - KIBRIS - ALMANYA

Havanur Tüfekçi

Duisburg Essen Üniversitesi, Türkistik Bölümü Öğrencisi

Salgın zamanında uzaktan eğitim süreci

2019 yılının sonlarında Çin'de ortaya çıkan ve yeni yılın gelmesiyle dünyanın her yerine yayılan Covid-19 salgını süreci, birçok konuda zorluklar çıkararak insanları ve devletleri yormuştur. Esasında hâlâ da yormaya devam etmektedir.

10 Mart'ta salgının Türkiye'deki resmi ilk vakasının ortaya çıkmasıyla -yani bu sürecin ciddiliği ülkemize de ulaştığında- salgının dünya çapındaki yıkıcı etkisi de başlamış oldu. Herkesin kısa bir süreç olarak düşündüğü bu süreç, okulların tatil edilmesiyle devam etti, ancak biteceğine inandığımız bu olağanüstü durum neredeyse iki yılı bularak şu anki halini aldı.

Bu süreç farklı alanlarda farklı devletleri çok daha zor duruma düşürdü. Bazı devletler sağlık alanında çökerken bazıları da eğitim alanında büyük zorluklar yaşadı. Bu acı tecrübeler sonucunda aslında hiçbir devletin bu salgına tam anlamıyla hazır olmadığı gerçeği su yüzüne çıkmış oldu.

Ülkemizde sağlık sektörü her zaman bir kriz içerisinde olduğu için diğer ülkelere nazaran bu konuda daha kolay bir şekilde yönetim sağlandı. Sağlık alanında bir şekilde savaşılan salgının Türkiye'deki en büyük imtihanı da zaten sallantıda olan eğitim sisteminin çökmesine neden oldu.

Şehir merkezlerinde bile internete ulaşımı kısıtlı olan ve çoğunun da derslere bağlanabilmek için teknolojik bir aygıtı olmayan öğrenciler, bu dönemi güçlüklerle atlatmaya çalıştı. Türkiye ekonomisinin kötülüğünü bir kez daha gözler önüne seren bu fakirlik, bütün aileleri zor duruma soktu. Evinde birden fazla çocuğu olan aileler onlara ne şekilde yetebileceklerini düşünür hale geldiler. Okullarda veya vakıflarda yapılan kampanyalar dahi ülkedeki eğitim seferberliğini gidermeye yetmedi. Böylece ilk başlarda daha hevesli olan öğrenciler ve öğretmenler, salgının şu umarız ki son günlerinde motivasyonlarını iyice kaybettiler. Bu da eğitim sistemi içerisinde bulunan her bireyin hayatında 1-1.5 yıllık bir boşluğun oluşmasına sebep oldu.

Salgın döneminin ilk zamanlarının en önemli konusu fiziksel sağlıktan sonlarına yaklaştığımızı umduğumuz şu zamanlarda insanların ruhsal sağlığına verdiği zararları da gözler önüne sermiştir. Bu dönemde bundan en çok etkilenen gruplar da eğitim hayatı olan insanlar olmuştur.

Üniversite öncesi dönemlerde okuyan öğrencilerin hayatlarında oluşan bu boşluk onların psikolojisini kötü yönde etkilediğinden Türkiye şartlarında hayatlarının en önemli anlarından biri olan LGS ve YKS sınavlarında da başarılı olamamalarına neden oldu. Öğrencilerin yaşadığı bu psikolojik gerilim onların hayatlarının en güzel dönemlerini kötü bir hisle geçirmelerine de sebebiyet verdi.

Benim için -yani üniversite hayatına başlamış öğrenciler için- uzaktan eğitim süreci ilk başlarda verimli geçebilme olanağına sahipken sonralarında oluşan bıkkınlık ve yorgunluk eğitim sisteminin kopmama sonuçlandı. Bu kopuş, uzmanlık eğitimi alan bizler ve ileride yapacağımız meslekler için tehlike oluşturur hâle geldi. Çünkü her ne kadar uzaktan eğitimle bir şeyleri yapabileceğimizi düşünsek de eğitim hayatlarımızın yarısı fazlasıyla verimsiz bir şekilde geçti.

Bu sancılı zamanda yaptığım Erasmus+ tercihi, benim diğer öğrencilerin aksine bu dönemde daha iyi atlatmamı sağlayan çok önemli bir etken oldu. Hem ülkenin sorunlarından fiziki olarak uzaklaşabilme hem de farklı ülkelerin verdiği heyecan salgın döneminin bir kısmını iyi geçirmemi sağladı.

Tebdül-i mekânın verdiği ferahlık dışında, salgın döneminde ülke değiştirmek diğer ülkelerin de durumlarının nasıl bir hâlde olduğunu görmeme olanak sağladı. Bütün felaketlerde olduğu gibi bu salgının yaşanması da devletler arasındaki farklılıkların bir kısmını eşitlerken diğerlerinin de daha belirginleşmesine sebep olmuştu. Ekonomik sıkıntılarımız Avrupa ülkeleri ile aramızdaki uçurumu derinleştirirken yaşadığımız eğitim sıkıntıları bizi birbirimize yakınlaştırmıştı.

Almanya'daki eğitim sistemini de bir bilgisayar ekranına hapseden Covid-19 salgını, aynı şekilde buradaki öğrencilerin de eğitimden kopmasına sebep olmuştu. Yine de buradaki derslerin

işlenişi, materyallerin öğrencilere ulaştırılması ve ders süreleri Türkiye'ye göre daha sağlıklı bir şekilde yapılandırılmıştı. Almanya'daki eğitim sistemi daha çok öğrencinin isteğine göre şekillendirilmiş ve zorlama en aza indirgenerek oluşturulmuştu. Türkiye'deki en önemli sorunlardan biri olan zorlamanın burada olmaması, eğitim niteliğini arttırmıştı.

Aynı zamanda eğitim materyallerine ulaşmak açısından Alman eğitim sisteminin verdiği kolaylık, buranın Türkiye ile arasındaki en önemli farklılıklardan biridir. Çoğu kaynağın dijital ortama aktarılmış olması ve bunların öğrencilerin erişimine açık olması, süreci kolaylaştıran bir unsur olmuştur. Türkiye şartlarında kaynakların dijital ortamda olmaması ve basılı yayınların da herkesin ulaşabileceği fiyatlarda olmaması ülkemizdeki eğitim zorluklarından birini oluşturmuştur. Hem kaynak hem de motivasyon eksikliği çeken öğrencilerimiz için bu süreç çok daha zorlu geçmiştir.

Bu deneyim ve örneklerden de anlaşılacağı üzere herkes için fazlaca zor olan bu dönem, ülkelerin ekonomik vaziyetlerine ve sistemlerine verdikleri değerlere göre daha az veya daha çok etkilene gücü edinmiştir. Bir ülkenin normal durumlarda yaptığı hazırlıklar ve doğru politikaların onun kriz dönemlerinde daha farklı bir yolda ilerlemesine sebep olmuştur.

Neriman Bozacı

Duisburg Essen Üniversitesi, Türkistik Bölümü Öğrencisi

Pandemi döneminde eğitim ve öğretim hakkında deneyimlerim ve gözlemlerimin bulunduğu eleştirel ve önerisel bir metin...

Koronan'ın başlaması ve dünyada dağılması ile birlikte her şey yolundan çıktı. Öyle ki alıştığımız düzen yok oldu ve biz bu yok olan düzen üzerine yeni düzen kurmaya başladık. Okullar, üniversiteler ve tüm eğitim-öğretim kurumları kapatıldı. Online dersler başlatıldı, herkes evinden takip etmeye başladı dersleri. Uzaktan eğitim nasıl olur diye merak ederdim hep. Neredeyse iki senedir bu şekilde ilerledi dersler. Bu iki sene içerisinde neler başardım diye arkaya dönüp baktığımda, epey bir yol katettiğimi görüyorum aslında. Sözlü sınavlar, ev ödevleri ve sunumlar tamamlandı bu pandemi sürecinde. Son derslerimi üniversiteye gitmeden bitirdim ve mezun olmama çok az kaldı. Sanırım dışarıda da etkinliklerin kısıtlanması, alışveriş mağazalarının kapanması, benim derslerime daha çok konsantre olmamı sağladı. Hani her şerde bir hayır vardır derler ya, ben de bu pandemi sürecinde tek hayır olan durumun üniversitenin bitmesine yoruyorum. Evden çıkamamak ve evde tıklıp kalmak çok zor bir dönem olsa da verimli bir şekilde geçirdiğimi düşünüyorum. Bu dönemde eğitimin ve öğretimin ne kadar etkili ve verimli olduğunu düşündüğümde ise üniversitede olup yüz yüze eğitim kadar faydalı olmadığını söyleyebilirim. Derslerde katılımın düşük olduğundan bazen ise bağlantı sorunlarından dolayı dersler dolu dolu geçmiyordu, tabiri caizse. Eminim öğretmenler için de çok zorlu bir süreçti pandemi dönemi. Bizler rahat rahat evlerimizden derslere katılırken, görüntüsüz bağlandığımız oluyordu derslere illaki. Ama Hocalar her daim hazırlıklı ve görüntülü bir şekilde öğretime devam ettiler. Onlar bir nevi motivasyon kaynağımız oldular. Zaman zaman siyah ekranlara bakarak dersi işlemek eminim çok zordu onlar için. Burada tüm hocaları gösterdikleri üstün çaba için tebrik etmek istiyorum. Üniversite evime bir buçuk saat uzaklıkta olduğu için derslere evden katılmak ne kadar işime gelse de, üniversite ortamında bulunmayı ve eğitimin yüz yüze şeklini çok özlediğimi belirtmek istiyorum. Her şeyin teknolojik yollar ile çözülmesi ve teknolojinin her anlamda gelişmesi ileride belki derslerin çoğunlukla bu şekil verilmesi adına bir başlangıç ve alıştırma idi belki de bu süreç. Gün geçtikçe felaketlerin artması ile farklı bir sürecin başlaması anlık bir olay durumuna geldi. Hiç beklemediğimiz anda her şey ile karşılaşabilir konumdayız artık. Bundan üç sene önce biri bana bunu anlatsa inanamazdım. Bu süreç gerçekten çok uzun ve engebeli geçti hepimiz için. İnsanlar canlarıyla, başlarıyla uğraştı, ailemden ben dahil çok kişi bu hastalıkla savaştık ama sonunda umarım başladık deriz hep birlikte. Bu günlerde insidanz değerinin tekrar çıktığını görüyorum ve çok merak ediyorum, acaba tam olarak ne zaman bitecek bu süreç? İnsanlar işlerini kaybetti, iflas edenler oldu ve hâlâ parasal yönden sıkıntı çeken insanlar var bu pandemi döneminden etkilenen. Sadece ekonomi değil insanların tüm sosyal hayatını da alt üst etti bu süreç. Fakat hiçbir şey insan sağlığının önüne geçemedi. Bu dönemin tüm insanlığa öğrettiği bir kaç noktaya değinmek istiyorum bu kısımda. İnsanlar birbirlerinin kıymetini daha çok bilmeye ve kırmamak için özen göstermeye dikkat ettiler. Aynı şekilde insan sağlığının ne kadar önemli olduğunu ve hijyenin bu bağlamda her zaman ön planda olması gerektiğini de öğretti bu süreç bizlere. Bu gibi salgın hastalıklarda önlemin ne kadar önemli olduğunu ve zaman zaman can kurtardığımızın şahidi olduk hep birlikte. Kış döneminde tekrar yüz yüze eğitim için hazırlıkların yapıldığı bilgisi geliyor kulağımıza. Umarım bu dönem öğretmen ve öğrenciler tüm hijyen kurallarına ve sosyal mesafe kurallarına uyararak, sorunsuz bir eğitim-öğretim dönemi geçirirler. Umarım tüm insanlık bu salgından kurtulur ve dünyamız bir daha bu şekil hastalık ile savaşmak zorunda kalmaz. Hepimiz için zorlu bir süreç olan pandemi süreci umarım bundan sonra sadece tarih kitaplarında yer alır.

Çeviri: PoliTeknik

Dr. Wolfgang Bittner

ABD'nin Almanya Üzerindeki Nüfuzu

Avrupa ve özellikle Almanya'nın günümüzde içinde bulunduğu gergin politik durumu anlamak için son 150 yıllık tarihi zihinlere yansıtmak gerekir. Hitler Almanya'sının Sovyetler Birliği'ne saldırısından 80 yıl sonra, İkinci Dünya Savaşı'nın akabinde kurulan, 1990'da Doğu Almanya ile birleşen Federal Almanya Cumhuriyeti Rusya'ya karşı ABD'nin yanında yer alıyor. Sanki Almanya ve Rusya birinci ve ikinci dünya savaşlarının insanlık faciaları altında tamamen tükenene kadar acı çekmişler gibi.

Geçmişe kısa bir bakış: 1871'de yeni kurulan Alman İmparatorluğu son yüzyılın başında Orta Avrupa'da ekonomik açıdan gelişmiş bir güce dönüştü. Eğitim, bilim ve sanat desteklendi ve bunlar tüm dünyaya ışık tuttu. Bu durum emperyal güçler olarak Fransa ve Büyük Britanya'yı, ABD'ndeki ekonomi ve finans elitlerini kışkırdı. Bu nedenle 1900'lü yıllarda bu can sıkı rekabette kurtulmak için planlar yapıldı ve 1914'ten çok önce gizlice hazırlıkları yapılan Birinci Dünya Savaşı, bu amaca hizmet edecekti⁽¹⁾.

İhtilaf devletlerinin zaferinden sonra Alman İmparatorluğu zorla kabul ettirilen Versay Antlaşması'yla olağanüstü parasal ve aynı savaş tazminatı ödeyerek, ağır bir yük altına sokuldu. Böylece Almanya sıkıntılı bir duruma düştü ve akabinde nasyonal sosyalistler genç Weimer Cumhuriyeti'ni giderek daha da istikrarsızlaştırabilirdi. 1920'lerden itibaren yurtdışından finanse edildiği kanıtlanmış olan Hitler iktidara geldi. Böylece İkinci Dünya Savaşı önceden programlanmış oluyordu. Bu savaş, Alman şehirlerinin Nisan 1945'e kadar kapsamlı bombardımanı ile sağlanmaya çalışılan kayıtsız şartsız teslimiyet ile sonuçlandı. Ardından geriye kalan Alman toprakları, yani yeni kurulan Federal Almanya Cumhuriyeti, birinci ve ikinci dünya savaşlarında olduğu gibi yeniden Bolşevizm'e, yani Sovyetler Birliği'ne karşı konumlandırıldı. Bu, günümüze dek Almanya'yı bir tür vasal devlet olarak gören ABD'nin liderliğinde gerçekleşti.

Bugün nüfuz eden yalnızca Washington değil, ayrıca Atlantik Köprüsü, European Council on Foreign Relations, Aspen Institut, Atlantic Council, Münih Güvenlik Konferansı vb. gibi çok etkili ağlardır. Çok sayıda Alman politikacı, gazeteci ve biliminsanının hizmet ettiği 100'ü aşkın etkili kuruluşlardır bunlar⁽²⁾. Bazıları 1945'ten hemen sonra kuruldu ve bunlar siyaset üzerinde ve kamuoyunun fikrini oluşturmakta belirleyici nüfuza sahip.

Aslında 1955'te Almanya Anlaşması ile işgal yasalarının büyük bir bölümü kaldırıldı ve 1990'da, bir barış

Kaynak - Wikicommons Media: Bundesarchiv Bild 183-N0415-363, Mödlareuth, Zonengrenze.jpg; Bundesarchiv, Bild 183-N0415-363 / Otto Donath / CC-BY-SA 3.0

anlaşması eksik olsa da, İki-Artı-Dört Anlaşması'yla geçici bir sözleşmeye varıldı. Birleşik Almanya'ya tam bağımsızlık tanınması amaçlanıyordu. Ancak ABD asker konuşlandırma statüsü ile ilgili ek bir anlaşmayla kendisine özel haklar tanınmasını kabul ettirdi. Bu, Federal Almanya'da konuşlu yabancı birliklerin yasal statüsünü ve bu birliklerin güvenliği için gerekli koruyucu önlemleri belirleme yetkisini içeriyordu. Bu en geniş anlamda yorumlanabilir. İletişim sistemine müdahale ve adli kovuşturmada özel haklar buna dahil.

ABD'nin başka anlaşmaları ve üstü örtülü zor ve şantaj yoluyla sağladığı nüfuz olanakları da dikkate alınmalı. Kuzey Akım 2 doğalgaz boru hattı inşasında Almanya'nın içişleriyle ilgili konular da ne kadar yoğun bir etkide bulunul-

yönetiliyor. Kaiserslautern civarında bulunan Landshut'ta ABD'nin Amerika dışında en büyük askeri hastahanesi yer alıyor. Ayrıca Almanya ABD'nin ajanlık faaliyetlerinin bir merkezi.

Bunların hepsi Alman politikacılar ABD'nin sözümona nüfuzu için çalıştıklarından mümkün oluyor. Görüldüğü kadarıyla bu politikacılar Almanya'nın bu nedenle Rus savunma füzelerinin hedefinde olmasını göze alıyor. Almanya'da birçok insan bunu bilmiyor ya da siyaset ve medyanın ABD'nin hâlâ kurtarıcı ve koruyucu olduğunu telkin eden kesintisiz beyin yıkamaları nedeniyle bu durumu onaylıyor. Amerikan hükümeti, 2021 için öngörülen askeri harcamalar 46,9 milyar Avro'ya ulaşmış olmasına rağmen, Almanya'dan askeri bütçesini gayri safi milli hasılanın

DEVLETLERİN KAOSA SÜRÜKLENMESİ VE PARÇALANMASI UZUN SÜREDİR AMERİKAN POLİTİKASININ KULLANDIĞI BİR YÖNTEM

duğu görüldü. Dolayısıyla Almanya'nın formalite icabı bağımsız olduğu, ama fiilen ABD'nin vesayeti altında sınırlı bir bağımsızlığı bulunduğunu saptamak olanaklı.

Sovyetler Birliği 1990'da birliklerini Doğu Almanya'dan çektikten sonra, Amerikan güçlerinin de çekilmesi talebi tekrar tekrar dile getirildi.

Buna rağmen Almanya'da bazıları Liechtenstein yüzölçümüne denk düşen yaklaşık 40 büyük askeri üs var. Rheinland-Pfalz eyaletinde bulunan Büchel'de nükleer başlıklar konuşlu; Afganistan, Pakistan, Somali ve Yemen'deki insansız hava araçları saldırıları Amerikan hava kuvvetlerinin Avrupa'daki genel karargâhı olan Ramstein'dan

yüzde ikisi oranında arttırmasını talep ediyor. Almanya'nın Rusya'ya karşı "ön cephe" oluşturması amaçlanıyor⁽³⁾.

ABD Almanya ve Rusya karşısında uzun vadeli bir strateji izlemeye 1945'te başlamadı. Etkili bir düşünce kuruluşu olan *Stratfor*'un eski direktörü George Friedman Chicago'da yaptığı bir konuşmada bunu net bir şekilde ortaya koydu. Friedman, geçen yüzyılda birinci ve ikinci dünya savaşı ve de soğuk savaş sırasında Amerikan dış politikasının başlıca ilgi odağının Almanya ile Rusya arasındaki ilişkiler olduğunu söyledi. Ve ana amacın ABD'nin üstünlüğünü sorgulayacak bir işbirliğinin engellenmesi olduğunu belirtti. Çünkü Alman sermaye ve teknolojisinin Rus hammadde kaynakları ve Rus işgücü ile birleşme-

si durumunda, ABD ekonomik ve askeri açıdan çok ciddi bir sorun ile karşılaşacaktı. Bu nedenle Rusya'nın etrafına bir güvenlik hattı, Friedman'ın dediği gibi, bir "Cordon Sanitaire" çektiler⁽⁴⁾. Strateji şu: Almanya ve Rusya arasında işbirliği olmasın.

Rus devlet başkanı Putin henüz 2001'de Alman federal meclisinde yaptığı barış siyaseti içerikli konuşmasında ve sonrasında tekrar tekrar işbirliği önerisinde bulundu - son olarak haftalık gazete *Die Zeit*'ta yayımlanan, okumaya değer ve Putin'in konuk yazar olarak kaleme aldığı makede bu öneriyi yineledi⁽⁵⁾. ABD buna tek kutupluluk talebiyle, kendisinin 1 numaralı süper güç olduğu bir çözüm sunuyor, saldırı politikasıyla ve Rusya'yı askeri zeminde çevrelemekle yanıt veriyor. Bu durum günümüze dek değişmedi, aksine, görevdeki ABD hükümeti tarafından hızlandırılıyor. Joe Biden son on yıllarda, Afganistan'dan Suriye'ye kadar her çatışma ve savaşta sorumluluğu olan en yaşlı Rus karşıtı Amerikalı siyasetçidir.

Devletlerin kaosa sürüklenmesi ve parçalanması uzun süredir Amerikan politikasının kullandığı bir yöntem. Ve çok açık ki Rusya'yı istikrarsızlaştırmak ve hatta gerektiğinde savaşa sokmak için planlar var. ABD ve NATO'nun artan saldırganlığına eleştirel bakan Batılı dış politika ve güvenlik politikası uzmanları Rusya'ya, ama ayrıca Çin'e de karşı savaş hazırlıklarından söz ediyor. Geçmişte kaç kez nükleer saldırıdan söz edildi, buna "baş kesen ölümcül darbe" denildi. Batılı stratejistlerin yıkıcı planlamaları sınır tanımıyor, tabi Rusya'da ve Çin'de bu kayda geçiyor.

Hepsi birden ele alındığında Almanya ve dünyada işler pek iyi gözüküyor. Yaklaşan bir üçüncü dünya savaşını engellemek için sendika, kilise, üniversite, ama ayrıca büyük bir barış hareketi gibi demokratik örgütlerin atan ölçüde barışı ve silahsızlanmayı savunması varoluşsal bir önem taşıyor. Partiler ise şu anda böyle bir görüntü vermiyor. Ama barış ve silahsızlanma bütün siyasal çabaların odağında durmuyorsa, o zaman gelecek belirsizdir. Çünkü barış olmadan - Willy Brandt'ın sözleriyle - herşey bir hiçtir. ■

Kaynaklar ve Notlar

(1) Ayrıntılı ve ek ipuçları için bkz.:

Wolfgang Bittner, „Der neue West-Ost-Konflikt“, Verlag zeitgeist, Höhr-Grenzhausen 2019, S. 113-139

(2) agy.: S. 51-58 Örgütlere ve nüfuza sahip kişiler hakkında notlar.

(3) Vgl. **Informationsstelle Militarisation (IMI)** »

Großverbände gegen Russland – Deutschland als Speerspitze (imi-online.de)

(4) Online adres: www.youtube.com/watch?v=vln_ApfoGw (22.7.21)

(5) Bkz.: **Wladimir Putin**: Offen sein, trotz der Vergangenheit

| ZEIT ONLINE

Çeviri: PoliTeknik

Marius Melzer

Dijitalleşme ve Internet Demokratikleştirici bir Etkiye mi Sahip?

İnternet, zamanında radyo ve televizyonda olduğu gibi yeni bir iletişim aracı olmakla kalmıyor. İnternetin interaktif özellikleri aracılığıyla ortak yaşamımız hiçbir geleneksel medyanın daha önce yapamadığı bir biçimde değişiyor.

Bu makalenin amacı internetin demokrasiye ve demokratikleşmeye nasıl etkide bulunduğunu incelemek. Hedef demokrasinin şu ana özelliğinin burada odak noktaya yerleştirilmesidir: Egemenlik milletindir. İşleyen bir demokratik devlet için ilk başta yurttaşlar kendi görüşlerini oluşturmak üzere bağımsızca bilgiye erişebilmelidir. İkincisi, topluluk içerisinde de bir görüş oluşması adına yurttaşların görüşlerini özgürce açıklayabilmesi ve görüş alışverişinde bulunabilmesi zorunludur. Üçüncüsü, yurttaşlar en iyi şartlarda temellendirilmiş görüşleriyle devleti etkileyebilmelidir.

1. Bilgi sahibi yurttaşlar

Yurttaşların toplumsal ve siyasal olaylar ve bunların nedenleri hakkında ne denli bilgi sahibi oldukları, işleyen bir demokrasinin nüvelerindedir^[1]. İnternetin yayılmasından önce bilgiye erişim gazete, kitap ya da radyo gibi yayın için düzenlenmiş içeriklerle sınırlıydı veya alternatif olarak kişisel alışverişe. Buna karşın internet, kullanıcıların küresel bir iletişim aracının salt tüketicisi değil, aksine aynı zamanda içeriklerin potansiyel birer üreticisi olması için de bir olanak sunan ilk iletişim aracıdır. Her internet kullanıcısı olağanüstü toplumsal önem taşıyan bilgiler yaymasa da, bu iletişim aracı birçok farklı alandan uzmana erişmek için filtrelenmemiş bir olanak sağlıyor. Biliminsanları, whistleblower (bilgi ifşa edenler, red notu) ve aktivistler podcast, blog ya da sosyal ağlarda, politik kurallara ya da geleneksel medyanın resmi kurallarına uymak zorunda kalmadan tahminlerini ve bilgilerini yayabiliyor. Devlet teadmülleri ve tutanak ya da sicil kayıtları gibi resmi kurumlara ait veriler ilk defa büyük bir kullanıcı camiasının erişimine açık. Bu noktada bilgi edinmeyi^[2] ve şeffaflığı düzenleyen yasalar önemli katkı sunuyor (<https://transparenzranking.de>).

Medyayı kullanabilme kompetansı, örneğin bir kaynağın güvenilir ve kompetan olup olmadığını saptayabilmek, aslında geleneksel medya için de önemli bir beceriydi, ama filtrelenmemiş medya olarak internet için bu çok daha büyük bir öneme sahip bir kompetanstır.

Burada ilkin özellikle yalan habere değinmek gerekir. Hatta deepfake^[3] adıyla anılan teknoloji, video ve seslerin sahtesinin orijinallerinden ayırt edilemeyecek ustalıkla üretilmesine olanak tanıyor. Bilgi sahibi kullanıcılar buna rağmen kaynaklar yardımıyla yalan haberi kestirebilir, çünkü yalan haberler çoğunlukla aynı kaynaktan yayılır^[4]. Platformların yalan haber ve deepfake'leri otomatikman ortaya çıkarmaları ve kamuoyu önünde bunları

işaretlemeleri ya da silmeleri teknik açıdan iyi bir engel oluştururdu.

İkincisi, tracking ve microtargeting fikir geliştirilmesine karşı bir saldırıdır. Tracking aracılığıyla internet kullanıcıları internette ilerleyişleri süresince izlenir ve haklarında bir profil oluşturulur. Bu özellikle microtargeting için suistimal edilebilir. Bu bağlamda küçük gruplar ya da bireysel kullanıcılar, oluşturulan profilleri ya da karakter özellikleri aracılığıyla, planlı biçimde diğerlerinden ayrılabilir ve onlara kendilerine ayarlı içerikler gösterilebilir. Facebook'un Cambridge Analytica skandalı buna bir örnektir^[5]. İnternetteki tracking'e karşı korunmak için çok sayıda olanak var, tarayıcı uzantısı Disconnect'i burada örnek verebiliriz (<https://disconnect.me>).

Üçüncü olarak burada filtre baloncukları tehlikesine değinmek gerekiyor. Sosyal ağlar doğrudan aynı görüşe sahip kullanıcı gruplarının oluşmasını teşvik ediyor. Yalan haberler belli başlı filtre baloncuklarında engele ve eleştiriye takılmadan yayılabilir. Sağ popülist ve aşırı sağcı çevrelerde bunu bariz olarak görmek olanaklı^[6].

Dördüncüsü, teknik süreçler, veri işlenmesi ve algoritmalar şeffaf ve vasıfsız kullanıcı için de anlaşılabilir olmalı^[7].

2. Görüş bildirmek ve toplumsal görüşün oluşması

Politik konular üzerine toplumsal bir tartışma yürütmek için iki önkoşul bulunuyor: İlki, belirli, karşılaştırılmış sınırlarla kendi ya da bir kümelenmenin görüşünü açıklama olanağı ve ikincisi, bu görüşü diğerleri ile tartışabilme ve böylece kolektif bir fikir geliştirebilme olanağı. Bunların ikisi de geçmişte toplumsal açıdan neyin tartışmaya değer olduğunu aktaran ve savunan geleneksel medya üzerinden gerçekleşmiştir. İnternet üzerinden websiteleri, blog'lar, podcast'ler ve sosyal ağlar kullanarak, aracıya gerek duymadan görüş alışverişinin yepyeni formları oluştu.

İnternetin demokrasi hareketi üzerindeki yoğun etkisini 2009'da İran'da "Yeşil Devrim" ve sonraki yıllarda "Arap Baharı" sırasında görmek mümkün oldu. Devletler her ne kadar internetteki görüşleri kontrol etmeye ve sansürlemeye çalışmış olsa da, özellikle sosyal ağlardaki bilgi miktarının devasa boyutu nedeniyle bu çaba geçmişte kapsamlı bir başarı sağlamamıştır. Ancak yapay zekâ temelli sansür mekanizmaları bunu olanaklı kılabilir. Buna karşı yapılacak basit bir hamle, otokratik devletlerde oldukça yaygın kullanılan "Tor" gibi anonimleştirme servislerinin devreye sokulmasıdır (<https://torproject.org>).

Sansürün yanı sıra denetleme de bir tehdittir, çünkü bu ayrıca otosansüre neden oluyor. ABD'nde yapılan bir araştırma^[8], Snowden'in 2013'teki yayınlarından^[9] sonra gazetecilerin sosyal ağlardaki aktivitelerini sınırlandırarak ya da tümünden sonlandırarak ve belirli

konuları artık telefonda ya da ePosta yazışmalarında ele almayarak, daha çok otosansüre eğilim gösterdiklerini saptadı.

Dijital ilerlemenin olumsuz bir görünümü herkesin kitlesel ve de nedensiz denetiminin teknik açıdan olanaklı hale gelmesidir. Buna karşı koymak için iletişimin tamamı şifrelenmeli, tercihen göndericiden alıcıya kadar iletişim yolunun tamamını koruyan "uçtan uca" şifreleme yöntemiyle. Uçtan uca şifrelenen iletişim için "Gnu Privacy Guard" (GPG), ePosta iletişimi için (<https://gnupg.org>), kısa mesaj için Signal (<https://signal.org>), iletişim ağı Matrix (<https://matrix.org>) ya da video sohbet platformu pılava (<https://palava.tv>) örnek verilebilir.

Üstverilerin korunması daha zor. Bunlar konum ve hareket verilerini, irtibat veri ve tarihlerini kapsar. Dini aidiyet, iş bağlantıları, arkadaşlıklar, aşk ilişkileri ya da hastalıklar gibi özel bilgiler hakkında sonuçlar çıkarılmasına izin veriler ve ayrıca otomatik biçimde kolayca değerlendirilebilirler. Üstveri konusunda da anonimleştirme servisleri koruma sağlar. Ancak az sayıda üstveri depolayan ya da hiç depolamayan servislerden yararlanmak daha pratik olan yaklaşımdır. Facebook, Google ve benzerlerine karşı veri koruma sağlayan kapsamlı bir alternatif listeyi "Digitale Gesellschaft" üzerinden bulabilirsiniz^[10].

3. Devlete etkide bulunabilme olanakları

Seçimsiz demokrasi modelleri de bulunmasına rağmen^[11], yurttaşların devlete etkide bulunabilmesi için seçimler fiilen standart niteliğindedir. Demokrasielerde seçimler gizli, ama anlaşılabilir olmalıdır. Seçim bilgisayarlarının güvenliği ve uygunluğu gibi birçok pratik sorun dışta bırakıldığında, günümüzde bilimin vardığı nokta, eVoting olarak adlandırılan elektronik seçimlerin ya gizli ya da uygun olabileceği, ama asla ikisini aynı anda yerine getiremeyeceğidir^[12]. Dolayısıyla geleneksel seçimler için o uygun değildir. Ancak gizliliğin bir rol oynamadığı, anonim olmayan referandum ya da yurttaş dileklerinin oylanması gibi durumlarda elektronik seçimler uygulanabilir. Ücretsiz yazılım "Liquid Democracy" (<https://liqd.net>) Korsanlar Partisi'nde denemesi yapılan ilginç bir konsept sundu. Burada parti'nin siyasal rotası çoğunluğa dayanarak belirlendi. Üyeler alanına göre uzmanlara ya da güvendikleri kişilere belirli konularda oylarını verebilmişlerdir. Ancak Korsanlar Partisi'nde "Liquid Democracy"nin bu denemesi veri güvenliği endişesiyle çok çabuk başarısız olmuştur.

Dijital iletişim araçları kullanarak siyasal temsilcilerle doğrudan iletişimde de engeller azaltılır. Yurttaş sorularının ve bunlara verilen yanıtların herkesin erişimine açık, online belgelendiği "Devlete Sor" gibi platformlar

bu noktada önemli bir yapı taşı oluşturuyor.

4. Özet

İnternet demokrasi için esasen fırsatlar sunuyor. O yurttaşların bilgi sahibi insanlar olması ve fikir geliştirmek için başlıca ön koşulları iyileştirir. Bilgi ve enformasyonların kullanılabilirliği, daha yüksektir ve uzman ve karar vericilere doğrudan iletişim yolunun açık olması bu durumu desteklemektedir. Ve o ayrıca organize olmak ve devlete etkide bulunmak için yeni olanaklar sunar. Demokrasiye tehdit eden yönlerle ise (sansür, denetleme, yalan haber, microtargeting vs.) toplumsal çaba, teknik çözümler ya da yasal düzenlemelerle karşılık verilebilir. Eğer bir devlet dijital şeffaflık gösteriyorsa, whistleblower'ları etkili olarak koruyor, sosyal ağların olumsuz etkilerini düzenlemelerle azaltıyor ve de özgür, güvenli ve özel alanı kollayan yazılım, algoritma ve servisleri destekliyorsa, o zaman internetin geniş fırsatları da kapsamlı olarak kullanılabilir.

Bu metnin uzun versiyonu için bakınız:

Handbuch Kindheit, Technik und das Digitale (2021, Braches-Chyrek, Moran-Ellis, Röhner, Sünker)

Kaynak

- [1] Bimber, B. (1998): The Internet and political transformation: Populism, community, and accelerated pluralism, in: Polity, Heft 1, Jg. 31, S. 133–160
- [2] Jastrow, S.-D./Schlatmann, A. (2006): Informationsfreiheitsgesetz: Kommentar, Heidelberg: R. v. Decker
- [3] Floridi, L. (2018): Artificial intelligence, deepfakes and a future of ectypes, in: Philosophy & Technology, Heft 3, Jg. 31, S. 317–321
- [4] Grinberg, N./Joseph, K./Friedland, L. et al. (2019): Fake news on Twitter during the 2016 US presidential election, in: Science, Heft 6425, Jg. 363, S. 374–378
- [5] Cadwalladr, C./Graham-Harrison, E. (2018): Revealed: 50 million Facebook profiles harvested for Cambridge Analytica in major data breach, in: The Guardian, Jg. 17, S. 22
- [6] Daniels, J. (2018): The algorithmic rise of the "alt-right", in: Contexts, Heft 1, Jg. 17, S. 60–65
- [7] Berry, D. M. (2018): Erklärbarkeit und demokratisches Denken: Eine Annäherung an eine informationelle Öffentlichkeit, in: Handbuch Kindheit, Technik und das Digitale, R. Braches-Chyrek/J. Moran-Ellis/C. Röhner/und H. Sünker, Hrsg. Verlag Barbara Budrich, 2021, S. 93–110
- [8] Peter Godwin, S. N. et al. (2013): Chilling Effects - NSA Surveillance Drives U.S. Writers to Self-Censor, in: PEN American Center, 12.11.2013, https://pen.org/sites/default/files/2014-08-01_Full%20Report_Chilling%20Effects%20w%20Color%20cover-UPDATED.pdf, [Zugriff: 11.04.2020]
- [9] Greenwald, G. (2013): The NSA Files, in: The Guardian, 01.11.2013, <https://www.theguardian.com/us-news/the-nsa-files>, [Zugriff: 11.04.2020]
- [10] Jan Jirät, C. L., Donat Kaufmann et al. (2019): Eine kurze Anleitung zur digitalen Selbstverteidigung, in: Digitale Gesellschaft, 05.12.2019, <https://www.digitale-gesellschaft.ch/ratgeber/>, [Zugriff: 11.04.2020]
- [11] Van Reybrouck, David/Waters, Liz (2016): Against elections: the case for democracy / David Van Reybrouck; translated by Liz Waters, London: The Bodley Head
- [12] Tarasov, P./Tewari, H. (2017): THE FUTURE OF E-VOTING., in: IADIS International Journal on Computer Science & Information Systems, Heft 2, Jg. 12

Osman Çutsay

Avrupa'nın lokomotifinde bir seçim ve "Türkçeli toplumun" açmazı

Pek sevimli bir unvan olmasa da, söylemek, gerçeği dile getirmekten başka bir anlam taşıyor: Avrupa'nın "sahibi" bir ülkedeyiz, Federal Almanya'da. Almanya Avrupası veya Avrupa Almanyası diye nitelemek çok yanlış olmaz. Burada kökleri Türkiye'de bulunan 3 milyonun üzerinde insan yaşıyor ve bu "Türkçeli toplumun" 1,4 milyonu Alman pasaportu taşıyor. Seçmen yani.

Genel seçimler 26 Eylül'de yapılacak. Seçim "sath-ı mailinde" önemsenerek bir hareketlilik yaşanmadı. Alman seçmen heyecansız, Türkiye kökenli toplumda da bir hareketlenme yok. Tabii şu söylenebilir: Alman seçmenler veya Türkiye kökenli göçmenler başka bir şeye çok özel ilgi gösterdi de, şimdi bu seçimlere normalin üzerinde bir ilgi göstermeleri mi eksik kaldı?

Bu soruyu yanıtlamayalım.

Başka bir noktaya bakalım: AB'nin lokomotifini resmen "gömlek değiştiriyor". Sadece otomotiv endüstrisinde değil, geleneksel siyasette de. Fakat tehlikesiz bir değişim bu. Son yıllarda köklü bir siyasal dönüşüm yaşandı. "Hiçbir şey değişmeden kaldı, çünkü her şey değişti." Alışılmış sınırlar ve cepheler ortadan kalktı, sistemi taşıyan kitle partileri eridi ve yeni partiler ortaya çıktı. Seçmenin ve Türkiye kökenli göçmenlerin, ki bu parçalanmalar sonrasında çok daha önemli bir oy deposu haline de gelmiş bulunuyor, kayıtsızlığı sürüyor. Sandığa uzaklar. Daha doğrusu, iktidar üzerinde baskı olacak bir iddiayla ortaya çıkmıyorlar. Henüz kendi güçlerini pek önemsemiyorlar. Fakat sahnedeki dönüşüm göz ardı edilemeyecek kadar açık: Federal Almanya'da artık 7 küçük parti var ve bundan böyle, bu ülke en az 3 partili koalisyonlarla yönetilebilecek. Küçük parti? Kitle partisi yok artık. Seçim anketlerinde "en büyüklerin" bile oy oranı yüzde 20-24 bandındaydı.

İLGİSİZLİĞİ SEÇEN TOPLUMUN YENİ ARAYIŞLARI

Almanya'da seçmen konumundaki Türkiye kökenliler içinde elbette seçim sürecine ilgi gösteren bir kesim var. Ama onlar da "deplase oluyor". Mesela Konrad Adenauer Stiftung'dan Viola Neu, eskinin kemik "SPD'li Türk" imajının sahneden çekildiği ve ilginin CDU'ya yöneldiği kanısındaydı. Ünlü vakfın yönetici konumundaki araştırmacılarından Neu, bu yıl 1 Mart'ta Die Welt'in web sayfasında da yayımlanan haberde, Türk göçmenlerin ilgisinin artık CDU'ya döndüğünü ileri sürmüştü. Buna göre, Türk komünitesinde SPD'ye oy vereceklerin oranı yüzde 13 civarındaydı. Hıristiyan demokratlar bu "halk grubunun" yeni sevgilisiydi. İddia, bu. Ama temelsiz değil, vakfın araştırmalarından çıkmış bir sonuç.

Ortada bir hareketlenme var. Doğru. Ayrıca Türk toplumu içinde de yerel düzeyde partiler kurulduğu, bazı yerel seçimlere bu partilerle katıldıkları gözleniyor. Bunun sonrası da olmalı...

Türkiye kökenli göçmenler, bir eğitim olarak, Almanya'daki toplumda yoksullar katmanında yer alıyor. Bu konumlarını kambiyo farkından da güç alarak Türkiye'deki "yatırımlarıyla" kısmen kompense edebiliyorlar. Türkiye kökenli oldukları için yoksul değil elbette, tamamen "sosyal" ve sınıfsal nedenlerle, üretim içinde buldukları yer itibarıyla yoksullar ve kökleri tesadüfen Türkiye'de. Göçmen "kaderi", etnik veya kültürel bir nedenle açıklanamaz; sosyo-ekonomik bir sonuç. Etnisizm, dincilik, költürçülük, cinsiyetçilik vs. bu altyapı üzerinde yükseltiyor. İnsanlar, yoksullaştıkça, Türk veya Kürt olduklarını hatırlıyorlar. Sorunu sosyal yapıda, gelir ve servet dağılımındaki adaletsizlikte veya sınıfsal çelişkilerde değil, etnik-dinsel-kültürel kimliklerde arayıp buluyorlar. Bu, onlara başlangıçta belki bir güç veriyor, ancak çarpık ve kirli bir enerji bu. En fazla, uyuşturucunun verdiği güce benzetilebilir. Bu yaklaşımın bünyeyi zamanla yerle bir ettiğini, daha doğrusu geride sağlıklı bir bünye bırakmadığını insanlık iyi biliyor.

Bakıldığında görmek zor değil, dedik: Göçmenler bu ülkenin temelini, en alttakileri oluşturuyor. Tamam. Ama buradaki tuhafılık da çok açık. "Büyük Almanya"yı bir dünya devi haline getiren iki şey var çünkü. İçerideki işgücü maliyetlerinin birim üretim maliyeti içindeki düşüklüğü ve dünya pazarlarındaki teknolojik egemenlik. Almanya, bir ihracat devi olmasını, "dış pazarlardaki" gücüne borçlu. Yani eğer göçmenleri de bir dışsal unsur sayarsak, "dışarının" sırtında yükselen bir sermaye birikim modeliyle karşı karşıyayız. Sırtına çıktığı insanların küçük bir bölümü bu ülkede yaşıyor, dünya pazarlarındaki yoksullar da böyle bir temelin en önemli parçası sayılabilir.

EN ALTTAKİLER VE ORTAK ÇIKAR ARAYIŞSIZLIĞI

Bir şey çok net: Göçmenler içinde Türkiye kökenliler gerçi en büyük kesimi ve temeli oluşturuyorlar, ama diğer yoksullarla bir beraberlik arayışı içinde değiller. Olmamaları için de çoğunluk toplumu ve egemen siyaset sınıfı elinden geleni yapıyor. Bunu normal karşılamak gerek: Sonuçta, varlıklarını korumak zorundalar. Fakat azınlıkta kalmanın ruh hali tuhaf. Türkiye kökenlilere bakalım: Bunlar, partilerde, sendikalarda, kitle örgütlerinde ne Almanlar ne de diğer göçmen gruplarıyla el ele olmak gibi bir heyecan taşıyorlar. Tekil veya küçük grupsal çıkışlardan değil, kitlesel bir heyecandan söz ediyoruz. Bu, başarıyla engellenmiş durumda. Daha önce bu boyutlarda değildi.

O kitlesel yönelimin var olduğunu, yani eskiden, 50-60 yıl önce durumun böyle olmadığını bize kalan tek tük yazı, çizi, kitap ve anılardan vs. biliyoruz. Bugünün klasik Türkiye kökenlisi ile 50 yıl öncesinin klasik Türk-Kürt göçmeni

arasında büyük farklar var. İki taraftan gelen, Alman ve Türkiye sermayelerinden gelen baskıların, bunların ideolojik taşıyıcılarının bir sonucu olarak toplum da dönüştürüldü.

Özellikle 12 Eylül'den sonra Türkiye kökenli toplumun dokusu değişti. Bunda şaşılacak bir yan yok, Türkiye toplumunun dokusuna ve "çıkıntılıklarına", yani sol yönelimine müdahale edilince, onun Almanya'daki gölgesine de ("gurbetçi") müdahale edilmiş olacaktı. Öyle oldu. Bunun için askeri yönetimin özellikle din adamları ve camiler üzerinden buradaki toplumun dinselleştirilmesinde özel bir çaba içinde olduğu biliniyor. AKP, bu çabaların üzerine oturmuştur. Ancak daha önemlisi var.

Daha önemlisi var, çünkü sağdan gelen tepkilerin sol üzerinde pek etkili olması beklenemezdi. Fakat Alman liberal solu, SPD'si, Yeşiller'i, sivil toplum örgütleri ve vakıflarıyla, hatta sendikalarıyla, buradaki Türkiye kökenli toplumunun iyice sağlaştırılmasında ve dincileştirilmesinde öncü bir rol üstlendi. Sınıf değil, Türklük ve Müslümanlık vurguları, Türkçeli toplumun kendi gerçek çıkarlarını takip etmesini zorlaştırdı. Buna bir de Türkiye nefreti eklenebilir.

Mesele şu: Türkiye'deki cumhuriyetçi kuruluşun ister istemez beslediği sol kodların tasfiyesini bu "liberal ve sol" kesim gerçekleştirebilirdi ancak. Yaptılar. Şunu eklemek gereksiz belki de: Avrupa'daki sosyalist iktidarları, bir diğer deyişle "reel sosyalist" devletleri haritadan kazımayı başaran Alman liberal solunun, Türkiye kökenli toplumu sağın malzemesi ve aşığı haline getirmesi, bir büyük marifet sayılmamalıdır.

SOL BİR TEHDİT DEĞİLLER

Toplum böyle bir dönüşümden geçince, Alman partilerinin de Türkiyeli göçmenlere özel bir ilgi göstermesi gerekmiyor. Çünkü bir sorun kaynağı, "sol bir tehdit kaynağı" değiller artık. Özel bir çabayı hak etmiyorlar. Kendi dilini, gazetelerini, medya organlarını ve fikir üretimini bile önemsemeyen bir yeni hamur var ortada. Bütün sınırları alınmış bir toplum bu.

Karşılıklı bir ilgisizlik söz konusu artık. Karşılıklı bir vurdumduymazlık, çünkü aşkın bir sol arayış, hadi sosyalizm diyelim, bu ilişkilerde hiçbir role sahip değil. 60'lar ve özellikle 70'lerde Türkiye kökenli toplumun sola yakınlığı, daha sonra Türkiye'de sağcı partileri bile destekleseler, ciddi bir sorun ortaya çıkarabilirdi. Bunun tasfiyesini, sendikalar, partiler ve sivil toplum örgütleri, "metropol demokratizmi" gibi refah şovenizmini besleyen yaklaşımlarla kolaylaştırdılar.

Sonuçta karşılıklı bir ilgisizlik aşamasına geldik. İki tarafın bütün gerici-leri, Türkiye'nin tapınıcıları (İslamofaşistleri) ile Almanya'nın demokratizmine tapınanlar, el ele, bir düşmanlıklar duvarı örmeyi başarmış görünüyor. Bu

düşmanlıklar duvarının, emeğiyle geçinen (Türkiye kökenli yeni Alman seçmenler veya biyolojik Almanlar dahil) içinde aydınlarla aydın adaylarının da yer aldığı yüzde 99'a hiçbir şey kazan-dırmayacağı ortada.

Göçmenler içinde ve çoğunluk toplumu içinde, Türkiye kökenliler veya Türkçeliler bünyesinde çirkin ve kirli bir cepheleşme boy veriyor. Tuhaf bir etnisizmi, her türden mezhepçiliği "Büyük Almanlık" ile karşı karşıya getiren şike bir sahne bu.

İşte bu sahnede, siyasi yaşama veya sandığa ilgi değil, kayıtsızlık filizleniyor. Toplumlar gerçek bir siyasallaşmadan uzaklaşıyor çünkü. Siyasallaşma, sınıfsal karşıtlıkları sahneye çağıracaktır. Bunun yerine kimlikler, din, etnik bağlar ve költürçülük, hatta cinsiyetçilik üzerinden tuhaf bir siyasallaşma yaşanıyor.

Türkçeli 3 milyonun içinde yer alan 1 milyonun çok üzerindeki seçmen kitlesi, Türkiye'ye tapanlar ile Türkiye'yi bir şeytan ülkesi (veya "anomali") olarak görenler, kendi gettolarında ölmeye yatıyorlar. Aynı şeyi kendi büyük gettosundaki Alman toplumu da yaşıyor.

Yoksullar birbirini düşman belliyor: Birbirlerine soğuk, ilgisiz ve düşman halklar... Sermayenin arayıp da bulamadığı bir nimet içinde yaşıyoruz. Ama ihracata ve işgücü girdilerindeki ucuzluğa mani olmayacak, yani dış ticareti baltalamayacak bir soğukluk ve düşmanlık olmalı bu. Abartılı ve savaş kokan düşmanlıklar, ihracat ve ithalatı, hammadde pazarlarını tehlikeye düşürecek için, ihracat şampiyonlarının işine gelmez. Bundan kaçınırlar...

Hareketsiz, gelecek umudu olmayan, kendisine bir gelecek yaratmayı düşümemeyen, içinden çıktığı dili koruyamayan, bir bitki suskunluğuna dönüşen halklardan, dillerden, göçmenlerden beklenen şey, Almanya'da da yaşanıyor: Siyaset sahnesinde tehlikeli, yani bu toplumsal düzeni -sermaye tahayyülünü- aşan bir rol oynamaktan kaçıyorlar. Çoğunluk toplumundaki uyumsuzluğu, daha da geriden alarak yeniden yaşıyorlar.

Buradan aydın çıkmaz.
Sorumlu yurttaş çıkmaz.

Belki büyük sermayenin posasını çıkaracağı üretici ve fakat etten/kemikten yapılmış robotlar çıkar. Bunların da sandığa ve kendi yaşamlarını eşitlikçi bir doğrultuda değiştirecek programlara/partilere özel bir ilgi göstermeleri beklenemez. Ama göstereceklerini tahmin etmek zor değil. Çoğunluk toplumu göçmen kökenlileri kendisine benzetiyor ve tersi. Göçmen kökenli robotlar da çoğunluk toplumunu kendisine benzetiyor. Birbirlerinin enerjisini sıfırlıyorlar, birbirlerine enerji taşıyorlar. Sonuçta, büyük bir düşüşün gölgesinde yaşıyoruz. ■

Çeviri: PoliTeknik

Christian Filko | Viyana Pedagoji Yüksekokulu

Tek Taraflı bir Süreç olarak Entegrasyon mu?

Avusturya Tarih Dersi Kitaplarında Entegrasyonun Sunuluşu

1. Politikada ve okulda konu olarak entegrasyon

Entegrasyon yalnızca Avusturya hükümet koalisyonunu bölmekle kalmayan, ayrıca toplumsal kutuplaşmaya da yol açan, iç ve dış politikanın çoktan daimi konularından birine dönüştü. Avusturya hükümetinin – ve Avrupa Birliği'nin – göç politikası üzerine medyada yürüyen tartışmalar, göç ve sığınma konusunu her şeyin üstünde duran bir konu haline getiriyor. Sığınma talebinde bulunan Afganların ülkeye alınmasını ya da ülkeden ihraç edilmesini irdeleyen son tartışmalar, bu politik alanın önemini açıkça ortaya koyuyor. Özellikle de suç işleyen sığınmacıların 'başarısız entegrasyonu' üzerine yürüyen sıcak tartışmalar medyadaki söylemi giderek sertleştiriyor. Medyanın yanı sıra özellikle bir kurum olarak okula genç insanlar için ana bilgi edinme kaynağı olma görevi düşüyor. Dolayısıyla entegrasyonun derste nasıl aktarıldığını incelemek büyük bir önem taşıyor. Bu amaçla, Mayring yöntemiyle (bkz.: Mayring 2015), nitelikli bir içerik analizi çerçevesinde Avusturya'da tarih dersi ve yurttaşlık bilgisi/politik eğitim (GSP) için devlet onaylı yedi ders kitabının göçmenlerin entegrasyonunu nasıl tanımladığı araştırıldı.

Göç ve entegrasyon konularının ele alınışında özellikle tarih ve politika dersi, ama ayrıca içeriksel yakınlığı olan coğrafya ve ekonomi bilgisi ya da etik dersi taşıyıcı bir işlev üstleniyor. 2016'da ortaokullar ve örgün eğitimin alt sınıflarındaki GPS için güncellenen müfredatta göç kendi başına bir bölüm oluşturuyor. Bu, göç, sığınma ve entegrasyon kavramlarının ele alınmasının yanı sıra, "göç nedeniyle göç veren ve göç alan ülkelerde aşılması gereken zorlukların incelenmesi ve olası çözümlerin tartışılması" ve de "19. yüzyıldan günümüze kadar yaşam öyküleri örneklerinden hareketle göçün anlatılması" öngörüyor (BMBF 2016, o.S.).

2. Tek taraflı bir süreç olarak entegrasyon mu?

Entegrasyonun tanımlanması kitaplarda belirleyici bir rol oynuyor. Metinlerdeki birçok bölümde ise, entegrasyonun, göçmenlerin toplumla birleşmesi ya da uyum sağlaması için tek taraflı bir süreç olarak kavrandığı öne çıkıyor. Özellikle kültür kavramı, *Zeitbilder* kitabındaki şu örneğin de gösterdiği gibi, ne ifade ettiği açıklanmadan birçok kez kullanılıyor:

"Olumlu bir birliktelik için onlara [göçmenlere] göç alan ülkede geçerli politik ve kültürel değerleri öğretmek gerekli" (Wald et al. 2017, 80).

Bu bölüm göç alan toplumun tam tanımlanmayan "politik ve kültürel değerlerine" göçmenlerden beklenen uyumu açıkça ortaya koyuyor ve göç alan ülkenin bir kültürü olduğundan hareket ediyor. Göç alan toplum ile göçmenlerin karşı karşıya konulmasını *Querdenken* adlı kitapta da görmek olanaklı. Bu kitapta göçmenlerin uyumu entegrasyonun hedefi olarak tanımlanıyor:

"Göç alan devletler genelde göçmenleri entegre etmeye, yani toplumlarına dahil etmeye çalışıyor. Buradaki hedef çoğu kez bir uyum sağlanmasıdır [...]. Ancak bunu başarmak kolay değil" (Brait et al. 2017, 145).

Entegrasyon kavramının uyum şeklindeki problemleri çevirisinin yanında, "bunu başarmak kolay değil" sözlerinin dayanağını sormak gerekir. Ayrıca göç alan devletler ayırım yapmadan göçmenlerin entegrasyonu karşısında olumlu tutum sergileyen bir pozisyonda gösteriliyor, nitekim göçün hedefindeki ülkelerin, "genelde göçmenleri entegre etmeye" çalıştığı iddia ediliyor.

Entegrasyonun bir diğer sorunlu tanımını *Genial Duo* adlı kitapta bulmak olanaklı. "Entegrasyon şunu ifade

entegrasyonun göçmenlerin göstermesi gereken tek taraflı bir çaba olarak tanımlanmasının yanında, incelenen kitaplarda göç alan toplumu entegrasyon sürecinde en önemli bileşen olarak gören bölümler var. Yaşam alanı okula dönük olarak *Bausteine* adlı kitapta şu yer alıyor: "Entegrasyon gerçekleşecek ise, yerli ve göçmen öğrenciler birbirlerinin yaşam tarzına saygı duymalı" (Bachlechner et al. 2016, 45). *Meine Geschichte* okul kitabında entegrasyon göç alan toplumun da bir görevi olarak tanımlanıyor: "Öte yandan bu ülkenin toplumu yeni ortama girmeleri için sığınmacılara yardım etmeli" (Paireder & Hofer 2017, 128).

3. Göçmenlere karşı önyargılar

Birçok kitapta dile getirilen bir diğer görünüm, göç toplumunda göçmenlere karşı varolan önyargılardır. *Denkmal* okul kitabında bu durum şöyle tarif ediliyor: "Hedef ülkelerde yeni gelenlere karşı sıkça korku ve önyargılar doğar" (Lang et al. 2020, 82)".

Geschichte für alle adlı kitaptan alınan aşağıdaki kesit, eski konuk işçilerin ardıl kuşaklarının iyi entegre olmuşluğu örneğini, önyargı ve yabancı düşmanlığı sorununu gözler önüne seriyor:

"Eski 'konuk işçilerin' aileleri bugün Avusturya'da yaşayıp çalışıyor, onlar vergi ödüyorlar ve entegre oldular. Avusturya vatandaşlığına geçtiler. Onlar dış görünüşleri ve dilleri nedeniyle

metlerin azalacağını düşünüyor. Yabancı diller ve alışkanlıklar da tedirginliğe yol açabilir" (Brait et al. 2017, 143).

Eleştirilmesi gereken nokta ise "devam eden göç" ifadesinin betimlenen korkuları arttırmasıdır, çünkü bu artan bir göç saptıyor, ancak Avusturya içinde bölgelere göre göç rakamları çok farklılık göstermektedir. Bir de "yabancı diller ve alışkanlıklar da tedirginliğe yol açabilir" sözleri de basitleştirici bir etkiye sahip ve daha ayrıntılı bir açıklamayı gerekli kılıyor.

4. Özet

Özetle, incelenen kitaplarda, herseyden önce entegrasyonun tek taraflı bir süreç olduğuna dair sorunlu anlatımın çok yaygın kullanıldığını saptamak mümkün. Özellikle entegrasyonun uyum olarak hatalı çevirisi ya da göçmenlerin Avusturya "kültürüne" katılmaları – ki bu homojenmiş gibi takdim ediliyor ve tekil şahıs kullanılıyor ve ayrıntılı olarak tanımlanmıyor – gerektiğini dile getiren talep eleştirilmelidir. Aslında entegrasyon süreçleri göç alan toplumun da görevi olarak tanımlanıyor, ne var ki o göçmenlerin tek taraflı ve uyum yoluyla gerçekleştirilmesi gereken bir çaba olarak anlatılıyor. Bu ana fikir, göç alan toplumda önyargı ve yabancı düşmanlığının bazı ders kitaplarında konu edildiği olgusuyla ortadan kaldırılabilecek bir durum değildir.

Yazar hakkında

Christian FILKO, BEd BA MA.

Tarih, Alman dili ve edebiyatı ve siyasi bilimler öğreniminin ardından uygulamalı ortaokulda öğretmen ve Viyana Pedagoji Yüksekokulu Çokdillilik, Göç ve İnsan Hakları Eğitimi Uzmanlık Masası'nda çalışıyor. Ağır konular: İnsan hakları eğitimi, politik eğitim, göç ve entegrasyon, kapsama ve dışlama.

Kaynakça

- Bachlechner, M., Benedik, C., Graf, F., Niedertscheider, F. & Senfter, M. (2016). *Bausteine Geschichte 3*, Arbeitsheft. Wien: ÖBV.
- BMBF (2016). *Lehrplan Geschichte und Sozialkunde/Politische Bildung*. Online abrufbar unter: https://www.politik-lernen.at/dl/mnoNJKKonmomJqx41JK/Gesetzesblatt_113_Verordnung_18_Mai_2016.pdf (23.08.2021)
- Brait, A., Mader, S., Sommer-Hubatschke, C. & Strutz, A. (2017). *Querdenken 3*, 2. Auflage. Wien: ÖBV.
- Lang, T., Marschnig, G. & Merz, A. (2020). *Denkmal 3*. Wien: E. Dorner / Westermann.
- Maukner, B., Moser, M., Mychalewicz, P., Sutner, P. & Wiesinger, B. (2020). *Genial Duo Geschichte – Sozialkunde – Politische Bildung 3*, Infoteil. Wien: Ed. Hölzel / Bildungsverlag Lemberger.
- Mayring, P. (2015). *Qualitative Inhaltsanalyse. Grundlagen und Techniken*. Weinheim: Beltz.
- Monyk, E., Schreiner, E. & Mann, E. (2017). *Geschichte für alle modular 3*. Wien: Olympe.
- Paireder, B. & Hofer, J. (2018). *Meine Geschichte 3*. Linz: Veritas.
- Wald, A., Scheucher, A., Scheipl, J. & Ebenhoch, U. (2017). *Zeitbilder 3. Neuer Lehrplan*. Wien: ÖBV.

BİRÇOK KİTAPTA DİLE GETİRİLEN BİR DİĞER GÖRÜNÜM, GÖÇ TOPLUMUNDA GÖÇMENLERE KARŞI VAROLAN ÖNYARGILARDIR

eder: Avusturya'ya gelen bir kimse Almanca öğrenir, yasalara ve Avusturya kültürüne saygı duyar" (Maukner et al. 2020, 111). Entegrasyonun, göçmenlerin göstermesi gereken bir çaba olarak anlatılmasındaki tek taraflılığın yanında, bu noktada da "Avusturya kültürünün" tanımlanmaması eleştirilmelidir. Almanca öğrenmek neredeyse bütün kitaplarda başarılı bir entegrasyonun zorunlu bir ögesi olarak konu ediliyor. *Denkmal* adlı yayında da Avusturya yasalarına uymak entegrasyonun önkoşulu olarak belirtiliyor:

"Entegrasyonun başarısı için herkes için aynı kurallar geçerli olmalı. Göçmenler de Avusturya hukuk sistemini benimsemeli" (Lang et al. 2020, 90).

Bu koşula değinmek sorunlu görünüyor, çünkü o göçmenlerin eğilimsel olarak hedef ülkenin yasalarına uymadıklarını içinde barındırıyor. Ama

çok sık 'yabancı' olarak algılanıyor. Bu nedenle onların birçoğu önyargılarla savaşmak zorunda kalıyor [...]" (Monyk et al. 2017, 93).

Bu örnek yabancı düşmanlığının çok uzun süredir bu devletin içinde yaşayan ve iyi entegre olmuş grupları da hedef alabildiğini gösteriyor ve ayrıca tarih öğrenimini – Avusturya'nın konuk işçiler bağlamında göç tarihini – önyargılar ve yabancı düşmanlığı üzerinden politik öğrenimle birleştiriyor.

Querdenken kitabında yer alan şu bölüm ise göç karşıtı tutum sergileyenlerin perspektifine ışık tutmaya ve bunun için nedenleri göstermeye çalışıyor, tarih didaktikinin çok perspektiflilik ilkesinden bakıldığında bunu olumlu değerlendirmek mümkün:

"Devam eden göç ve artan çeşitlilik birçok insanı korkutuyor. Örneğin bazı insanlar göç nedeniyle iş ve sosyal hiz-

Çeviri: PoliTeknik

Prof. Dr. Wolf D. Bukow

Risk Toplumu - Aşılması Gereken Son Derece Güncel bir Zorluk

Risk toplumu hiç bu kadar güncel olmamıştı. Uzun süredir biriken ve aşılması gereken zorluklar artık açıkça görülüyor. Aslında 26 Eylülde yapılacak federal seçimler doğru zamana denk geldi. Seçimler bu acil konuya tepki göstermek ve politik manzarayı gerektirdiği gibi kalıcı tarzda değiştirmek için en uygun fırsatı sunuyor. Seçimlerde beklenen adımların gerçekten atılıp atılmayacağı ise yanıt arayan bir soru.

1. Şimdiye kadar durumlar şu veya bu şekilde devam edebildi

Aşılması gereken güncel toplumsal sorunlar uzun süre ya gözardı edildi ya da ötelendi. 1968'de Club of Rome tarafından büyümenin sınırlarına dair tekrar tekrar dile getirilen uyarılar öylece bir kenara itildi. Ulrich Beck'in risk toplumu üzerine 1986'da kaleme aldığı ve sonra 35 dile çevrilen çalışması, konunun bu şekilde kenara itilmesini zorlaştırdı. Nitekim bu çalışmada salt olağanüstü toplumsal riskler karşısında uyarılar yenilenmekle kalmadı, aksine bu riskler somut olarak adlandırıldı ve bunlar ilk kez yakın zamanda cereyan eden olaylarla apaçık kanıtlanmıştır. Yaklaşımların kapsamlı bir şekilde değişmesini tetikleyen olay, 25 Nisan 1986'da yaşanan Çernobil nükleer faciası oldu. Ardından 1992'de Gündem 21 kabul edildi, o dönem BM'e üye 178 ülkenin kabul ettiği, yerel toplulukları ve bölgeleri sürdürülebilirlik doğrultusunda etkin kılmayı amaçlayan bir eylem programıydı bu. Bu sayede söz konusu bölgelerde bir hareketlilik yaratılabildi. Ancak 11 Mart 2011'de Fukushima'da yaşanan nükleer facianın ardından, birçok ülkede alınan nükleer sanayiye sonlandırma kararlarıyla ilk kez sanayi ilerlemenin kısmen farklı yönetilmesi düşünülmeye başlandı.

Üçüncü ve aşılması gereken daha büyük bir sorun, yani iklim değişikliği, başta yalnızca kapsamlı bir iklim güvenliğini hedefleyen BM İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi'ni (UNFCCC) beraberinde getirdi. Bu sözleşme ise Kyoto'da imzalanan ve 2005'te yürürlüğe giren ek protokol ile çerçeve anlaşmaya dönüştü. Buna göre ilk kez uluslararası hukuk zemininde, sanayi ülkelerinde, küresel ısınmanın ana nedeni olan sera gazı salımını sınırlandırmak için hedeflenen bağlayıcı değerler belirlendi. Bu noktada da elbette anlaşmalar çok muğlak kaldı ve çok sınırlı, yalnızca az sayıda alanı içeren bir dönüşüm gerçekleşti, kapsamlı ve geniş bir toplumsal dönüşüm olmadı. Almanya gibi ülkeler ise gerçekte uzun yıllar düzenli ilerleyen kapitalist büyüme yolundan ayrılmak istemiyordu ve olsa olsa teknolojik değişim alanında taviz vermeye yanaşıyordu. İçten yanmalı motorlara dayalı bireysel hareketliliğin yerine

elektrikli motorlara dayalı hareketliliğin ikame edilmesi bunun için iyi bir örnek oluşturuyor, ama bu teknoloji de tabii uzun yıllar geciktirildi.

2. Günümüzde olaylar dramatik bir şekilde keskinleşiyor

Şu anda toplumsal risk durumlarının nasıl dramatik bir şekilde arttığını ve bunların nasıl ilk kez herkes için doğrudan hissedilebilir olduğunu görüyoruz.

a) İklim öngörülemez bir hal alıyor, iklim değişikliği yaşayarak deneyimlenebilir oluyor. Fridays for Future hareketi 2018'de alışıldığı gibi devam etmenin hepimizin yaşam temellerini yıkıma uğratacağını ve ayrıca bunun ör-

lerini gezen biri, her yerde ormanların geniş ölçüde yok olduğuna tanıklık etmiştir. Ve gazeteleri açıp okuyan biri, Kuzey Amerika, Sibirya ve Akdeniz bölgesinde küresel ölçekte olağanüstü yayılan sıcaklıklar hakkındaki haberleri okuyabilir. Şu ana kadar görülmemiş sıcaklıklar ölçülüyor. Ve şiddetli, koca şehirleri yutan yangınlar yaşanıyor. Dünya genelinde buzulların erimesi ve buna bağlı olarak deniz seviyesinin yükselmesi de aslında gerçeği ortaya koyuyor.

Şimdi artık aşılması gereken toplumsal zorlukların aslında kendiliğinden çözülmesini beklememek gerekiyor. Ama buna rağmen: İklim sorunlarıyla

ŞU ANA KADAR GÖRÜLMEMİŞ SICAKLIKLAR ÖLÇÜLÜYOR. VE ŞİDDETLİ, KOCA ŞEHİRLERİ YUTAN YANGINLAR YAŞANIYOR

neğin küresel sığınmacı hareketleri gibi birçok ikincil sonuç doğuracağını açıkça ortaya koydu. Genç kuşak bu nedenle böylesi bir gelişmeyi artık öylece kabul etmek istemiyor.

b) 2020'den bu yana herkesi tehdit eden Corona pandemisi yalnızca hayvan ve insan yaşam alanlarının iç içe girmesinin ne kadar tehlikeli olduğunu göstermekle kalmadı, ayrıca ve her şeyden önce, Almanya gibi bir yüksek sanayi toplumunun da tehlikeli bir gelişme karşısında görüldüğü kadarıyla ikna edici ve hızlı adımlar atacak konumda olmadığını gözler önüne serdi. Eğitim-öğretim sisteminin yetersiz dijitalleşmesi buna klasik bir örnek oluşturuyor.

c) Avrupa'nın orta yükseklikteki dağ-

rının gelecek kuşakların aleyhine ertelenmesine karşı nihayet anayasa mahkemesinin bir karar alarak, bazı şeyleri gün yüzüne çıkarması gerekmiştir. Ve ancak ardı ardına gelen Corona dalgaları, yavaş yavaş ikna edici ve sürdürülebilir adımlar atılmasının zorunlu olduğunu gösterdi. Ve yaşanan son seller küçük teknik çözümlerin iklim değişikliğini uzun vadede engellemek için yeterli olmadığını gözler önüne serdi. Dramatik olayların bu denli artması bakış açısının değişmesini beraberinde getirir mi sorusu henüz yanıtız. Bu olaylar yeni ve durum karmaşıklığına uygun politik stiller geliştirilmesine gerçekten de katkı sunabilir mi? Seçim öncesi güncel tartışmalara bakıldığında kuşku duymamak elde değil:

a) İlk olarak çoktandır hissedilebilen ve şimdi gözden kaçmayan, artık küresel ölçekte tehdit oluşturan toplumsal zorlukları öylece inkâr edenler var. İklim değişikliği konusunda AfD bunu yapıyor ve Corona pandemisi karşısında kısmen antropozofik, kısmen aşırı sağcı yönelimli Corona inkârcıları ve aşı karşıtları aynı şekilde davranıyor. Onlar dünyanın bozulmamış kurgusal dünyasını, bir diğer ifadeyle insani yaşamın yalnızca tekrar inşa edilmesi gereken bütünselliğini ısrarla talep ediyor. İsrarlı talepler sözde her şeyi yeniden düzene sokacak.

b) Ayrıca her şeyin eskisi gib kalmasını isteyenler var, örneğin Afganistan felaketi nedeniyle Almanya'nın yeni sığınmacılar kabul etmesine kesinlikle karşı çıkarlar. Hatta CSU ve SPD tek sesle yeni bir Ekim 2015 olayını engellemek istediklerini belirtiyor. Kimse küreselleşmiş bir dünyada, Afganistan'da doğrudan müdahil taraf olunmasına rağmen, sorumluluklarını üstlenmeye dahi yanaşmıyor. Benzer durum iklim değişikliğinin sonuçları için de geçerli. Örneğin CDU'nun şimdiki başbakan adayı 2.07.2021'de sel felaketini önemsizleştiriyor. O politik yönelimini değiştirmek için bir neden görmüyor. O bu noktada da büyük temel sorunlar görmemeye devam ediyor ve hâlihazırda muhafazakâr siyasetin güncellenmesini destekliyor. Hâlâ sorunların bekleyerek kendi kendiliğinden çözüleceğine inanılıyor.

c) Ve bir de noktasal olarak, tekil ekolojik ve oldukça sorunlu görünümünün teknik yöntemlerle yenilenmesinin yeterli olduğu ve ayrıca günümüz seçmenini etkilemediği durumlarda esaslı değişimleri yarına bırakma düşüncesi mevcut. Bu amaçla farklı yollara başvuruluyor:

- Sorun çözümlerini erteleme stratejisi (örneğin kömür madenlerinin kapatılması, günümüz seçmeni etkilenmeye dek geciktiriliyor).
- Sürüncemede bırakma stratejisi (toplu taşımacılıkta dönüşüm ısrarla talep ediliyor, gerçekte ise otobanlar için milyarlar ödeniyor ve nüfus gerilemekle birlikte, önümüzdeki on yılda binek otomobil sayısının 6 milyon artması bekleniyor),
- Sınırlandırma stratejisi (ekolojik tarıma odaklanmak yerine yalnızca türlerin korunması destekleniyor ve bu sanayileşmiş tarımın çıkarlarına ters düşmediği sürece sürdürülüyor).

Böylesi sembolik politikalarla günü kurtarmaya çalışılıyor.

Buna rağmen, çoktan varlıkları bilinen toplumsal zorlukların gerçekten de

kabul edildiği ve aynı zamanda küresel ve de yerel zorluklar olarak önemsendikleri, gerçek anlamda hayata geçirildikleri ve geniş bir yelpazeye yayılan ve çok çeşitli etkide bulunan modernleşme eksikleri olarak algılandıkları çok umut verici adımlar da var. Böylesi bir bakış açısı elbette aşılması gerek zorlukların salt derinliğine kabul edilmesini değil, aksine tüm karmaşıklığıyla kavranmasını şart koşar. Zorluklar uygun bir biçimde toplumsal-siyasal yönden yeniden düzenlenmek ve pratik yaklaşımla ele alınmak zorunda, sürdürülebilir bir modernleşme politikası geliştirmeye ihtiyaç var.

3. İnsan kaynaklı zorluklar siyasal-toplumsal açıdan insani eyleme odaklı yaklaşımlar gerektirir

Aşılması gereken zorluklarda, bir tarafta dramatik, ama diğer tarafta da insanın neden olduğu etkiler söz konusu olduğundan nereden işe koyulması gerektiği çok açık: İnsani eylemlerden. Demek ki yaşam gerçekliğimiz perspektifinden, günlük yaşam dünyasının görüş şekline hareketle sürdürülebilir, yerel ve küresel boyutta filizlenen bir politika geliştirmekle işe başlamak

belirleyici. Akabinde giderek dramatikleşen olayları bütünselliği içinde, birbirini karşılıklı koşullandıran ve günlük yaşamın tamamını kapsayan tüm karmaşıklığıyla kavramak söz konusu: İnsan kaynaklı tetikleyicileri teşhis edilmeli, önemleri kavranmalı, etkileri saptanmalı. Böylece günlük yaşam pratiği sürdürülebilir bir modernleşme politikası için çıkış noktası olur.

Aslında koşullar bunun için hiç olmadığı kadar elverişli. Duruma el atmak ve pratikte aktif olmak için koşullar olgun. Fridays for Future hareketi kadar güncel olarak sel bölgelerinde insanlara yardıma koşanlar bunu kanıtıyor. Federal seçimler toplumun büyük bir kesiminin olaylara ilişkin bu bakış açısını üstlenmesine vesile olabilir. İnkârlar ve sağcı ısrarlı talepler, muhafazakâr tarza durumun atlatılmasını beklemek ve unutmaya çalışmak, önemsizleştirmek ve geciktirmek, küçük, daha çok sembolik nitelikteki adımları büyük çözümler gibi sunmak, bunların artık hiçbirini ikna edici değil. Günlük yaşam pratiğinden, kentsel günlük yaşam gerçekliğinden hareket eden ve ortak yaşamı tümünden görüş açısına yerleştiren bir siyaset için

çoktan düşünülmüş adımlar var (Leipzig Charta 2007, Habitat I-III: the United Nations Conference on Housing and Sustainable Urban Development zulett 2016¹).

Ve etrafına bakan biri burada sunulan sürdürülebilir modernleşme politikası için tipik olan uygun örnekleri tekrar tekrar deneyimleyebilir: Tagesspiegel gazetesi bu yönde güncel bir örnek veriyor:

(Paris'in 62 yaşındaki belediye başkanı) Hidalgo Paris'i 'Çeyrek Saat Kenti'ne dönüştürmek istiyor, insanın evinden 15 dakika mesafede her şeyi bulabileceği bir kent. Kentlerin ekolojik dönüşümü için koşul budur. Hidalgo'ya göre yolların yüzde yüzünün bisiklet yolu da içermesi ve bitki örtüsünün çok olması da buna dahil. Paris'in her yanı daha da yeşillendi, Hidalgo çağdaş çevre kurallarına uygun olmayan araçları 2015'te kent merkezinden uzaklaştırdı ve 1400 kilometre bisiklet yolu inşa etti. 14 yıldan eski tırların Paris'e girişi 1 Temmuz 2015'ten beri yasak. 1 Haziran 2016'dan bu yana bu kural binek araçlar için de geçerli. Hidalgo "ben arabalara

karşı değilim. Ben kirliliğe karşıyım" diyor (Kaynak: 16.8.2021 tarihli Tagesspiegel gazetesi).

Elbette bu tasarı geliştirmeye elverişli, çünkü o şu ana kadar ne Paris'in bütün semtlerini kapsıyor (örneğin Banliyöleri) ne de yapısal olarak yeterli (örneğin iş ve konut bir arada düşünülüyor). Ama buna rağmen o yerel ölçekte ve ortak yaşamın günlük hayattaki uygulamasından başlıyor ve toplumun topyekün sürdürülebilir tarzda modernleşmesini yönelim noktası olarak belirliyor. Paris'te olduğu kadar Köln'de ya da İstanbul'da ya da New York'ta, semt semt, her yerde yeni, sürdürülebilir toplumsal gerçekliğe katkı sunacak siyasal çizgilerin ana hatları çıkarılıyor. Bu, seçimler çerçevesinde değerlendirilebilir bir perspektiftir.

¹ Vgl. Wolf-D. Bukow, Nina Berding (2020) Ortak yayın: Die Zukunft gehört dem urbanen Quartier. Das Quartier als eine alles umfassende kleinste Einheit von Stadtgesellschaft. Springer VS

Gizem Yıyank

Duisburg Essen Üniversitesi Türkistik Bölümü Öğrencisi

Korona Virüs ve Eğitim

İnsan en çok neyden korkar? Fikrimce, insan en çok ölümden korkar. Belki bir sevdiğinin ölümünden, belki de kendisinin ölmesinden korkar insan, ama herkes ölümden korkar. 21. Yüzyılın Almanya'sında doğup büyüyen bir genç tarafından, savaş ya da ciddi bir salgın gibi tehlikeler tecrübelenmemiştir. Kötülükler, dünyadaki vahşetler veya savaşlar, haber bültenlerinden izlenir ya da tarih kitaplarından okunurdu. Ta ki 2019 yılına kadar. 2019 yılının son aylarında dünya, Çin'de çıkan korona virüs adlı bir salgın ile tanıştı. Manşetlerde ışık hızıyla yayılan bir virüs vardı artık. Tehlike Çin'de, yani uzaktaydı.

Kış döneminin son haftalarında kütüphanede çalışırken, arkadaşlar ile elbette virüs hakkında konuşulurdu. Dezenfektanın var mı? Dur. Dokunma oraya, korona olacaksın. gibi sözler havada uçuşuyordu. Ciddiye bile alınmıyordu aslında bir çoğumuz tarafından bu virüs. Ta ki ilk vaka sayıları Almanya'da görülene kadar.

Yeni bir yıl yeni umutlar demektir. Fakat 2020 yılında virüs, çoğunun korkulu rüyası olmakla kalmadı, yeni umutlara, sevinçlere hatta hayatlara son verdi. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Nisan ayı gelmişti. Üniversitelerin açılması gerekirken rektör, tatilin uzadığını açıkladı. Başta hepimiz çok sevindik. Fakat bu uzatma son uzatma olmadı. Haftalar geçti. Üniversiteler artık açılmayacaktı. Tüm dünyada Uzaktan Eğitim diye bir kavram, tıpkı virüs gibi yayıldı. Keza Home Office kavramı da öyle. Artık öğrenciler derslerini internet

üzerinden yani evlerinden görecektiler. Üniversitenin açılmayacağını duyduğumda bir çöküş yaşadım. Daha yeni başlamıştım okumaya. Bir dönem olmuştu. Üniversite hayatına duyduğum heyecan, yaz dönemine sevincim solmuştu artık.

Derslerimize Zoom uygulamasından katılacaktık. Hocalarımız, kameraların arkasından bize dersi anlatıyordu. Arada bir internetler çekme de bağlantılar kopsa da üç dönem uzaktan eğitim başarıyla tamamlandı. Evet, başarıyla diyorum, çünkü bir çoğumuz evden daha fazla çalışabildik, daha çok ders alıp daha fazla sınava girebildik. Üniversi-

yeni başlayan öğrenciler için, sosyalleşmeden, arkadaşlıklar kuramadan, kampüste bir kahve içemeyip kütüphanede çalışmaktan uzak bir hayat söz konusuydu. Saatlerce bilgisayar ekranının gözleri yorması ve baş ağrıların artması da ayrıca sıkça duyulan bir durumdu.

Kimilerimiz aile evinde, kimilerimiz kendi dört duvarında, kimilerimiz çocuklarıyla derslere katılıyor. Dersin en sessiz anları bazen bir kapı sesiyle, bazen de aile sohbetiyle bölünebiliyordu. Uzaktan eğitimdeyiz, bu ev halleri gayet doğal diye diye alıştık birbirimize, ailelerimize.

UZAKTAN EĞİTİMDEYİZ, BU EV HALLERİ GAYET DOĞAL DİYE DİYE ALIŞTIK BİRBİRİMİZE, AİLELERİMİZE ...

teye gidip gelmekle geçen süreyi artık ders çalışmakla değerlendirebildik.

Canlı derste bazılarımız kameralarını açardı, hasret giderirdik uzun zamandır görmediğimiz yüzlerle. Bazılarımız ise siyah bir ekranın arkasına saklanmayı tercih ederdi.

Bu durum, kameralarını sabahın 8'inde bile açan öğrencileri de bir zamandan sonra etkilemeye başladı. 2021 yılında, uzaktan eğitimin yaz döneminde artık öğrencilerin çoğu görünmezken, öğretim görevlileri ise daha görünür bir motivasyonla sürdürüyorlardı seminerleri.

Uzaktan eğitimin iyi yanları olduğu gibi, bir o kadar da çekilmez yanları vardı. Özellikle üniversite hayatına

Üniversiteye bir gün dönmeme umudu ise git gide azalıyordu. İlk sınavlar yazıldığında herkesin içinde bir heyecan vardı. İnternetim olacak mı? Ya kesilirse? Ya süre yetmezse? Ya programa giriş yapamazsam? ve daha neler neler. Pandemiye öğrenmenin zorluklarını göz önünde bulundurarak bazı sınavlar daha kolay, bazı barajlar daha da alçaltılmıştı. Evlerinizde kopya çekmediğinizi nereden bileyim? deyip sınavları daha da zorlaştıran hocalar da oldu tabii ki. Onlara rağmen geçen geçti, kalan kaldı.

Pandemide yazacağımız sınavları geçemesek de Freiversuch yasaından yararlanabildik ve bu şekilde sınavı hiç

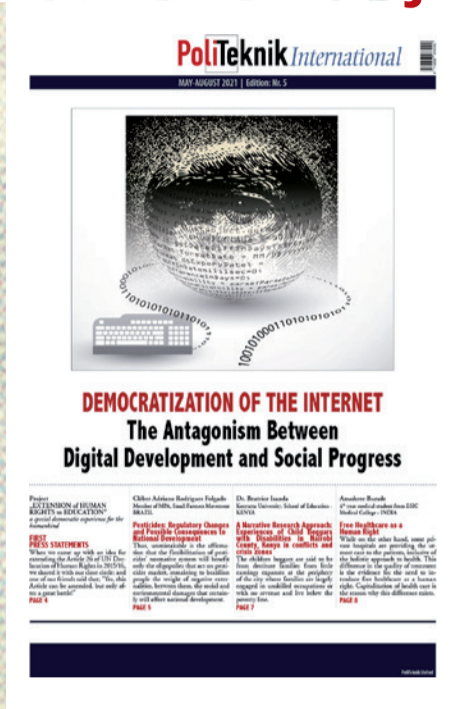
yazmamış gibi bir dönem sonra tekrar yazdık. Hakkımızı kaybetmemiştik bu yasa sayesinde.

Üniversitenin ön gördüğü yöntemleri şahsen gayet yerinde buluyorum. Sonuçta söz konusu sağlığımız ve tüm dünyanın mücadele ettiği bir hastalıktı. Çok kısa bir süre içinde, derse erişilememizi sağlayan programlar yapıldı, seminerler verildi. Bazen biz hocalarımıza, bazen ise onlar bizlere teknik konularda yardım ettiler. Fakat hala anlam veremediğimiz şekilde derslerin daha da yoğunlaşması, hocaların daha fazla ödev vermeleri, bizleri daha da eve hapsetti ve bazılarımızın bunalıma girmelerine, tükenmişlik hissine kapılmalarına bile sebep oldu.

2021 yılının baharından itibaren uygulanan aşular ile, üniversiteye dönmenin umudu tekrar kabardı. Bir yaz dönemi daha evden geçmiş olsa da öğrenciler olarak kışın üniversiteye dönebileceğimizden umutluyuz.

Belki bizim de aramızda, bir gün başka bir sürece Hızır gibi yetişecek, nice Uğur Şahin'ler, Özlem Türeci'ler ve sessiz kahramanlar vardır. Bu yüzden öğrenciler olarak eğitime kaldığı yerden devam edip yüz yüze ders görmek için sabırsızlanıyoruz.

Uluslararası çalışmalarımızdan örnekler..

PoliTeknik International

Yayın Kurulu

- Akash Yadav (India)
- Tamralipta Patra (India)
- Yonela Mlambo (South Africa)
- Dr. Derya Özkul (England/Turkey)
- Can Aydın (Germany/Turkey)
- Aysel Turaçlı (England)
- Hewa G. Cyril (Sri Lanka)
- Malathie M. Seneviratne (Sri Lanka)
- Vihara Savindi Perera (Sri Lanka)
- Kumar Ratan (India)

Danışma Kurulu

- Lucie Razafimandimby (Madagascar)
- Bathandwa Magqaza (South Africa)
- Étienne R. Fanomezza (Madagascar)
- Toygar Türkmaya (Cyprus)

www.politeknik-international.org

PoliTeknik Español

Yayın Kurulu

- Prof. Dr. Vernor Muñoz Villalobos (Costa Rica)
- Harby Andrés Tujillo Vargas (Colombia)
- Susanne Jacobsen Perez (Dinamarca)

Danışma Kurulu

- Mariela Alejand S. Briell (España)
- Raquel Torrijos Alabart (España)
- Laura Brusau Lara (España)
- Laia Baile Guinot (España)
- Jamyr de La Rosa Ynfantes (España/Perú)
- Luisa Chang Alva (Perú)

www.politeknik-international.org
politeknikespanol/

PoliTeknik Português

Yayın Kurulu

- Prof. Dr. Alexandre M. T. da Silva
- Camila Antero de Santana
- Joana Maria Kastle Silva
- Maria Luísa Meira
- Rosely Fabricio de Melo Arantes

Danışma Kurulu

- Prof. Dr. Raquel Melo
- Mariana Beselga (Portugal)

www.politeknik-portugues.org

Students' eBook Project Members

- Malawi National Students Union **MALAWI**
- Southern African Students Union **SASU • SOUTH AFRICA**
- Federación de Estudiantes del Perú **FEP • PERU**
- Students' Federation of India **SFI • INDIA**
- Independent Youth Association **BAGEP • CYPRUS**
- Correnteza Students Movement **BRAZIL**
- The International Relations Student Representation at the State University of Paraíba **BRAZIL**
- Sindicato de estudantes de Cataluña **SEPC • CATALUÑA**
- Federación de Estudiantes Universitarios del Ecuador **FEUE • ECUADOR**
- Law Students' Union of **SRI LANKA**
- Kurdistan Students Association **IRAQ**
- Global Students Association **INTERNATIONAL**
- Hyderabad Students Unions **INDIA**
- Revolutionary Students Front **RSF • PAKISTAN**
- Students of Social Work University of Barcelona • **CATALUÑA**
- The Union of Communist Students • **FRANCE**
- Student from the University of Santiago • **CHILE**
- Communist Workers and Students for the Social Change • **PUERTO RICO**
- Youth Syriza • **GREECE**

- Youth Coalition For Education in Liberia **YOCEL • LIBERIA**
- Students from the University of Toliara • **MADAGASKAR**
- Uganda National Student's Association **UNSA-NEC • UGANDA**
- Student Union of the University of **MAURITIUS**
- Bangladesh Students' Union • **BANGLADESH**
- Students Union University of Ibadan • **NIGERIA**
- Zimbabwe National Students Union **ZINASU • ZIMBABWE**
- Students group from the University of **EAFIT • COLOMBIA**
- Burundi National Students Union **BNSU • BURUNDI**
- Students Union, National Polytechnic University
- Institute Bamenda-Cameroon • **CAMEROON**
- Swaziland National Union of Students **SNUS • SWAZILAND**
- Czech High School Students Union **CSU • CZECHIA**
- University of Mozambique Finalist Students Association **AEFUM • MOZAMBIQUE**
- Brigada Estudantil • **PORTUGAL**
- SV Bildungswerk • **GERMANY**